

FEDERALE POLITIE
DIRECTIE VAN DE OPERATIONELE
POLITIONELE INFORMATIE
Dienst Beleidsgegevens

VEILIGHEIDSMONITOR 2009

Analyse van de enquête voor de
provincie Antwerpen

Ellen VAN DEN BOGAERDE
Isabelle VAN DEN STEEN
Annelies DE BIE

o.l.v.
Patrizia KLINCKHAMERS
Marc VANDENDRIESSCHE

Verantw. uitgever :
Federale Politie - Directie van de operationele politionele informatie
Fritz Toussaintstraat 8, 1050 Brussel

Inhoudstafel

<i>Inhoudstafel</i> _____	3
<i>Inleiding</i> _____	5
<i>Hoofdstuk 1 : Methodologie van de enquête</i> _____	6
1.1. De steekproef _____	6
1.2. Responsgraad in Antwerpen _____	6
1.3. Profiel van de respondenten van Antwerpen _____	7
<i>Hoofdstuk 2 : Buurtproblemen</i> _____	9
2.1. De buurtproblemen in de provincie Antwerpen _____	9
2.2. Evolutie doorheen de tijd van de buurtproblemen in Antwerpen _____	10
<i>Hoofdstuk 3 : Onveiligheid</i> _____	11
3.1. Onveiligheidsgevoelens in de provincie Antwerpen _____	11
3.2. Het mijdingsgedrag in de provincie Antwerpen _____	12
3.3. Het ingeschatte risico dat men slachtoffer wordt in de provincie Antwerpen _____	14
3.4. Bezit van een verdedigingsmiddel in de provincie Antwerpen _____	16
<i>Hoofdstuk 4 : Slachtofferschap</i> _____	17
4.1. De delicten op niveau van het huishouden in de provincie Antwerpen _____	17
4.2. De delicten op persoonsniveau in de provincie Antwerpen _____	19
4.3. Melding en aangifte _____	21
4.3.1. De Veiligheidsmonitor, een indicator voor het “dark number” _____	21
4.3.2. Delicten op huishoudensniveau _____	21
a) Melding _____	22
b) Aangifte _____	23
4.3.3. Delicten op persoonsniveau _____	24
a) Melding _____	24
b) Aangifte _____	25
<i>Hoofdstuk 5: Laatste delict</i> _____	26
5.1. Contact met de politiedienst _____	26
5.2. Tevredenheid met betrekking tot het politiecontact _____	27
<i>Hoofdstuk 6 : De contacten tussen de bevolking en de politiediensten buiten het slachtofferschap</i> _____	28
6.1. Frequentie en aard van de contacten _____	28
6.2. Tevredenheid van de burgers over het contact met de politiediensten _____	28
<i>Hoofdstuk 7 : Politiefunctioneren</i> _____	30
7.1. Globale waardering van het functioneren van de politie in België _____	30

7.2. Wanneer de politiediensten goed werk leveren, is dat omdat :	_____	31
7.3. Wanneer de politiediensten slecht werk leveren, is dat omdat :	_____	32
7.4. De kwaliteiten van de politie erkend tijdens de uitoefening van hun beroep	_____	33
7.5. Waardering van de verschillende politietaken	_____	34
7.6. De wijkagent / buurtinspecteur	_____	35

Inleiding

Dit rapport geeft de belangrijkste resultaten weer voor de provincie Antwerpen van de bevolkingsenquête «Veiligheidsmonitor 2008-2009», die werd uitgevoerd in het eerste semester van 2009. Deze enquête werd in opdracht van de Minister van Binnenlandse Zaken uitgevoerd door de dienst Beleidsgegevens van de Directie van de operationele politionele informatie van de Federale Politie. De dataverzameling gebeurde door GfK Significant, een onafhankelijk, extern onderzoeksbureau.

Het is reeds de zevende enquête die werd afgenomen op federaal niveau. De vragenlijst van de Veiligheidsmonitor heeft sinds zijn start in 1997 geen ingrijpende wijzigingen ondergaan die een invloed kunnen hebben op de vergelijkbaarheid. Zodoende is het mogelijk een zicht te krijgen op trends doorheen de jaren (1997-2009).

De Veiligheidsmonitor omvat vragen inzake buurtproblemen, onveiligheidsgevoelens, slachtofferschap en aangifte, de contacten tussen burgers en politiediensten, de werking van de politiediensten en de achtergrondkenmerken van de respondent.

De resultaten van de enquête zijn onderwerp van verschillende tabellenrapporten, met name een federaal rapport, een vergelijkend rapport (federaal, gewesten, provincies, gemeentetypen en politiezonecategorieën), het tabellenrapport op niveau van de gerechtelijke arrondissementen en de lokale rapporten (per politiezone of gemeente). De geanalyseerde resultaten in dit rapport zijn gebaseerd op de cijfers uit het vergelijkend rapport.

Voorliggend rapport omvat de grote tendensen van de Veiligheidsmonitor 2009 op niveau van de provincie Antwerpen en geeft de statistisch significante verschillen weer tussen 1997 en 2009.

Het eerste hoofdstuk van dit rapport is gewijd aan de steekproeftrekking, de responsgraad en de profielen van de respondenten.

Het hoofddeel van het rapport omvat zes hoofdstukken die elk één van de grote thema's van de enquête bespreken: de buurtproblemen, de onveiligheid, het slachtofferschap, de contacten van de slachtoffers met de politiediensten, de contacten tussen burgers (niet-slachtoffers) en politiediensten en de werking van de politiediensten.

Hoofdstuk 1 : Methodologie van de enquête

1.1. De steekproef

De steekproef omvat de Belgische populatie van 15 jaar of ouder. Voor de representativiteit van de steekproef zijn de respondenten willekeurig getrokken uit een telefoonbestand. Om het aselechte karakter van de steekproef te behouden, is bij de telefonische enquête die persoon uit het huishouden gekozen die het eerst jarig zou zijn (de « verjaardagmethode »). De samenstelling van deze steekproef komt uit twee bronnen: de lokale monitoren enerzijds en de gerealiseerde enquêtes specifiek voor het federaal niveau anderzijds.

Op de steekproef werd een prestratificatie toegepast, rekening houdend met de verdeling van de bevolking (15-jarigen en ouder) over de verschillende gewesten, provincies en gemeentetypes. De respondenten werden vervolgens willekeurig gekozen per territoriale entiteit. In functie van deze verdelingen, werd in 2009 het totale gewicht van de 36.948 personen die de federale steekproef telt, herleid tot 12.000, bepaald voor elk van de territoriale entiteiten.

Verder werd ook een poststratificatie toegepast op de federale steekproef volgens de geslachts- en leeftijdscategorieën. Deze poststratificatie werd gerealiseerd op provinciaal niveau en op het niveau van de gemeentetypes. Deze poststratificatie is van belang gezien bepaalde groepen uit de populatie over- of ondervertegenwoordigd zijn in de steekproef van bevraagde respondenten.

In de provincie Antwerpen werden 5520 gezinnen bevraagd. Volgens hetzelfde principe van poststratificatie werd na herweging dit aantal herleid naar 1943.

1.2. Responsgraad in Antwerpen

Om de 5520 telefonische interviews van de Veiligheidsmonitor 2009 te realiseren, werden 10797 nummers gebruikt, waarvan er 788 geen aanleiding gaven tot een communicatie. Rekening houdend met het aantal weigeringen (3391) en het aantal weigeringen tijdens het interview (3), kunnen we de responsgraad berekenen. De responsgraad bedraagt 62%, wat een hoog percentage is voor een telefonische enquête. De respons komt overeen met het nationale gemiddelde van 63%. De medewerking werd sterk gestimuleerd door de officiële introductiebrief, getekend door de gouverneur van de betrokken provincie en verstuurd aan de potentiële respondenten. Deze personen konden ook gebruik maken van een groen nummer om de echtheid van de enquête te controleren en om bijkomende informatie te vragen.

$$\text{Re sponsgraad} = \frac{\text{aantal gerealiseerde enquêtes}}{\text{aantal gerealiseerde enquêtes} + \text{weigeringen}}$$

Contact	10009
Aantal afgenomen enquêtes	5520
Afspraak (later terugbellen)	80
Weigering om deel te nemen (hard, zacht, vanwege meeluisteren)	3334
Weigering om deel te nemen tijdens het interview	3
Weigering om deel te nemen via telefoon	57
Geen Frans of Nederlands	200
Fysische onmogelijkheid tot deelname (ziekte,..)	535
Afwezig gedurende de periode van enquêtering	280
Geen contact	788
Geen antwoord	481
Antwoordapparaat	266
Bezet	41
Totaal	10797

Fig. : Aantal uitgevoerde telefonische contacten in Antwerpen om 5520 enquêtes van de Veiligheidsmonitor 2009 te realiseren. Op basis hiervan kan de responsgraad berekend worden: deze bedraagt 62%.

Wat betreft het profiel van de weigeraars gaat het vooral om 65-plussers en niet-werkenden.

1.3. Profiel van de respondenten van Antwerpen

De verdeling van de steekproef werd vergeleken met de werkelijke verdeling van de populatie van de provincie, voor wat betreft leeftijd en geslacht. De steekproefverdeling mannen/vrouwen komt sterk overeen met de populatieverdeling.

De meest representatieve leeftijdsgroep is deze tussen 35 en 49 jaar. De minst representatieve leeftijdsgroepen zijn de jongste klassen, deze tussen 15 en 24 jaar en tussen 25 en 34 jaar, zij beschikken waarschijnlijk eerder enkel over een GSM en niet over een vast toestel. De hogere leeftijdsklassen (50-64 jaar en de 65 plussers) daarentegen zijn oververtegenwoordigd in de steekproef.

Een poststratificatie, een herweging volgens leeftijd en geslacht van de respondenten, werd uitgevoerd zodat de steekproef een weerspiegeling vormt van de populatie in Antwerpen. Dit betekent dat er aan elke respondent een groot of klein gewicht werd toegekend naargelang de categorie (van leeftijd en geslacht) waartoe hij behoort onder- dan wel oververtegenwoordigd is in de steekproef.

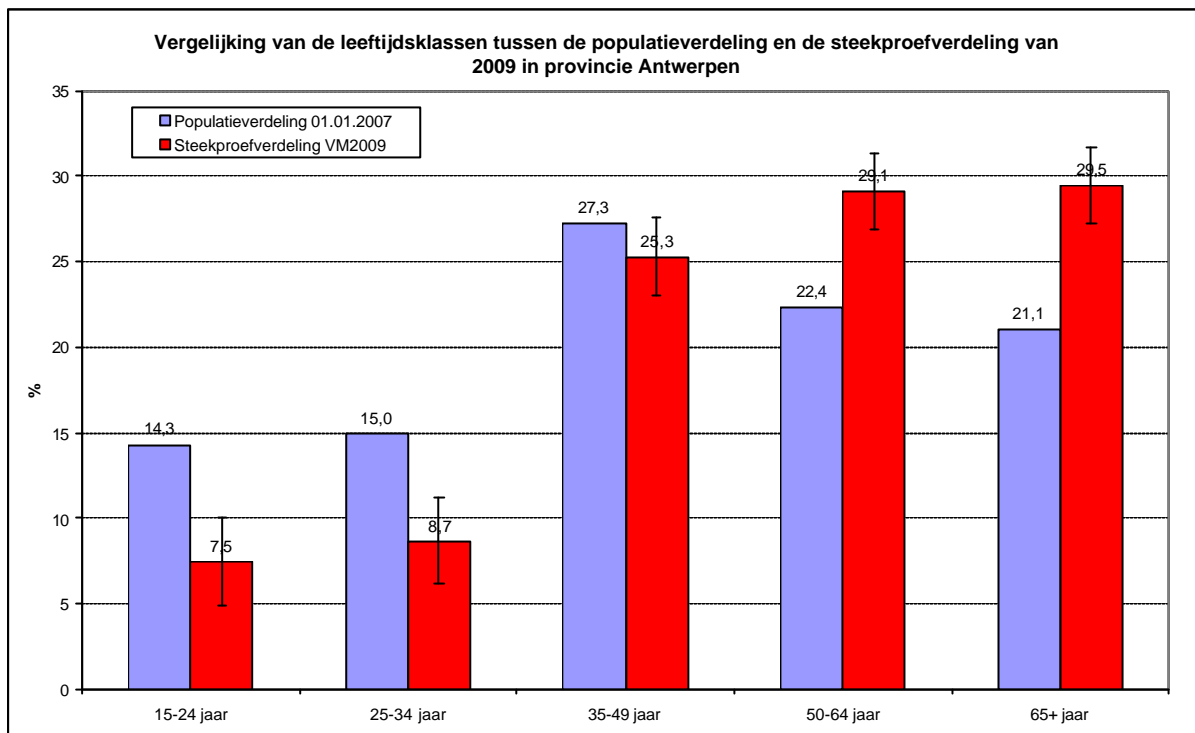

Fig. : Verdeling van de populatie en de steekproef naar leeftijd in de provincie Antwerpen. De totale bevolkingsomvang (personen vanaf 15 jaar) bedraagt 1.420.443.

Hoofdstuk 2 : Buurtproblemen

2.1. De buurtproblemen in de provincie Antwerpen

In het geheel van de buurtproblemen zijn er 3 situaties die, meer dan andere, een probleem lijken te zijn in de buurt: onaangepaste snelheid in het verkeer (60%), inbraak (49%) en rommel op straat (39%). Twee à drie op vijf van de inwoners van de provincie Antwerpen beschouwt deze drie situaties als "helemaal wel" of "een beetje" problematisch. Ze behoren ook op federaal niveau tot de meest problematische.

Deze drie buurtproblemen zijn echter niet de enige die de buurtbewoners bezighouden. Men mag ook de andere problematieken die de burgers belangrijk vinden niet uit het oog verliezen. De volgende drie situaties worden door rond de 30% van de respondenten als een probleem ervaren: fietsdiefstal (37%), agressief verkeersgedrag (33,5%) en geluidsoverlast door verkeer (29%).

Vergeleken met het nationale niveau worden de buurtproblemen als minder problematisch ervaren in de provincie Antwerpen. Fietsdiefstal vormt een uitzondering: dit wordt in de provincie Antwerpen (37%) meer als een probleem gezien dan in gans België (28%).

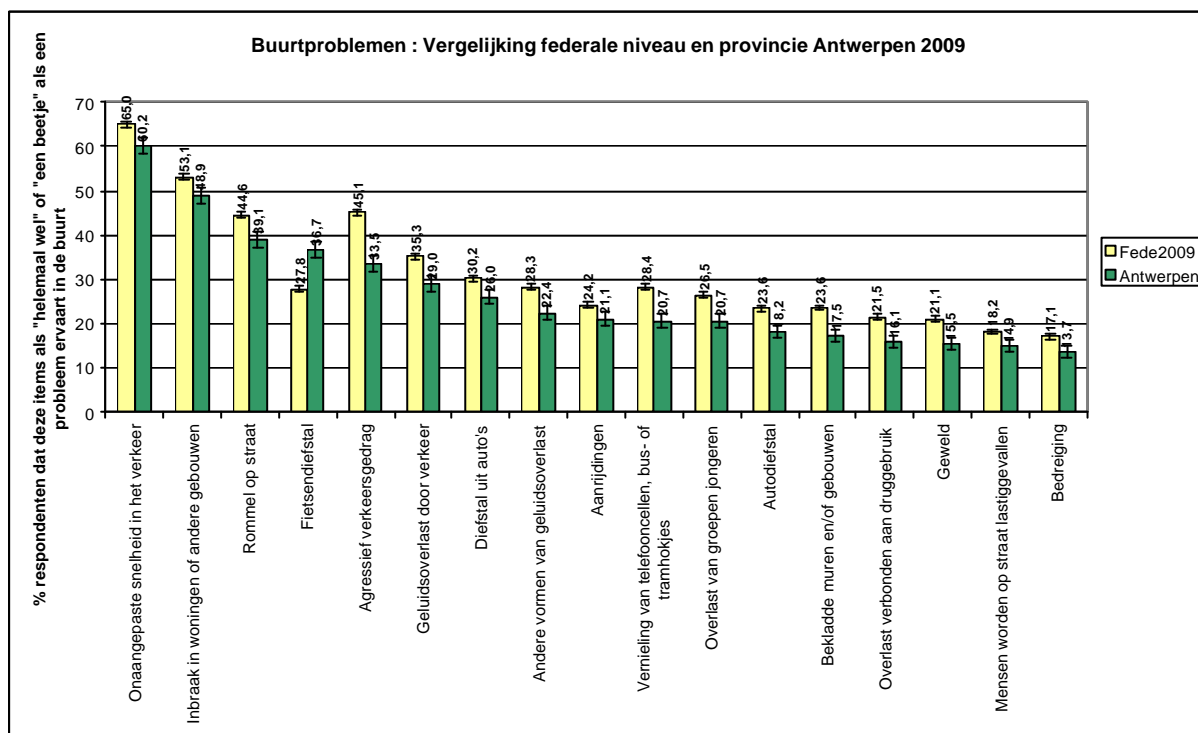

Fig. : De buurtproblemen in 2009 vergeleken met de federale resultaten. De grafiek herneemt de antwoorden "helemaal wel" en "een beetje" op de vraag: "Ervaart u de volgende feiten of situaties als een probleem in uw buurt?" De buurtproblemen zijn geklasseerd in dalende volgorde van belangrijkheid (betrouwbaarheidsinterval van 90%, Tabel: VG brt A.1.t.e.m. A.17.).

2.2. Evolutie doorheen de tijd van de buurtproblemen in Antwerpen

Tussen 2006 en 2009 is er in de provincie Antwerpen voor een deel van de buurtproblemen een stijging waar te nemen. Onaangepaste snelheid in het verkeer (van 53% naar 60%) en fietsdiefstal (van 31,5% naar bijna 37%) kennen de sterkste stijging. Lichtere toenames – van een twee à drie procent – zijn er voor: rommel op straat, andere vormen van geluidsoverlast, aanrijdingen, vernielingen van telefooncellen, bus- of tramhokjes en bekladde muren en/of gebouwen.

Omgekeerd kent agressief verkeersgedrag een daling van 39% in 2006 naar 33,5% in 2009, waardoor dit item, in 2006 nog in de “top drie” van meest problematische, zakt naar de vijfde plaats. Ook volgende buurtproblemen zijn gedaald ten opzichte van 2006: diefstal uit auto's (van 31,5% naar 26%), autodiefstal (van 23% naar 18%) en lichtere dalingen (ongeveer twee procent) voor geweld en bedreiging.

Op langere termijn bekeken, vertonen vooral volgende buurtproblemen een dalende tendens: inbraak (van 58% in 2000 naar 49% in 2009), agressief verkeersgedrag (van 45% in 2000 naar 33,5% in 2009) en diefstal van en uit auto's (respectievelijk van 29% naar 18% en van 34% naar 26%). Voor een aantal buurtproblemen is er ook een toename doorheen de jaren. Dit is vooral het geval voor rommel op straat (van 33% in 2000 naar 39% in 2009), fietsdiefstal (van 31% in 2000 naar bijna 37% in 2009) en bekladde muren en/of gebouwen (van 11% in 2000 naar 17,5% in 2009).

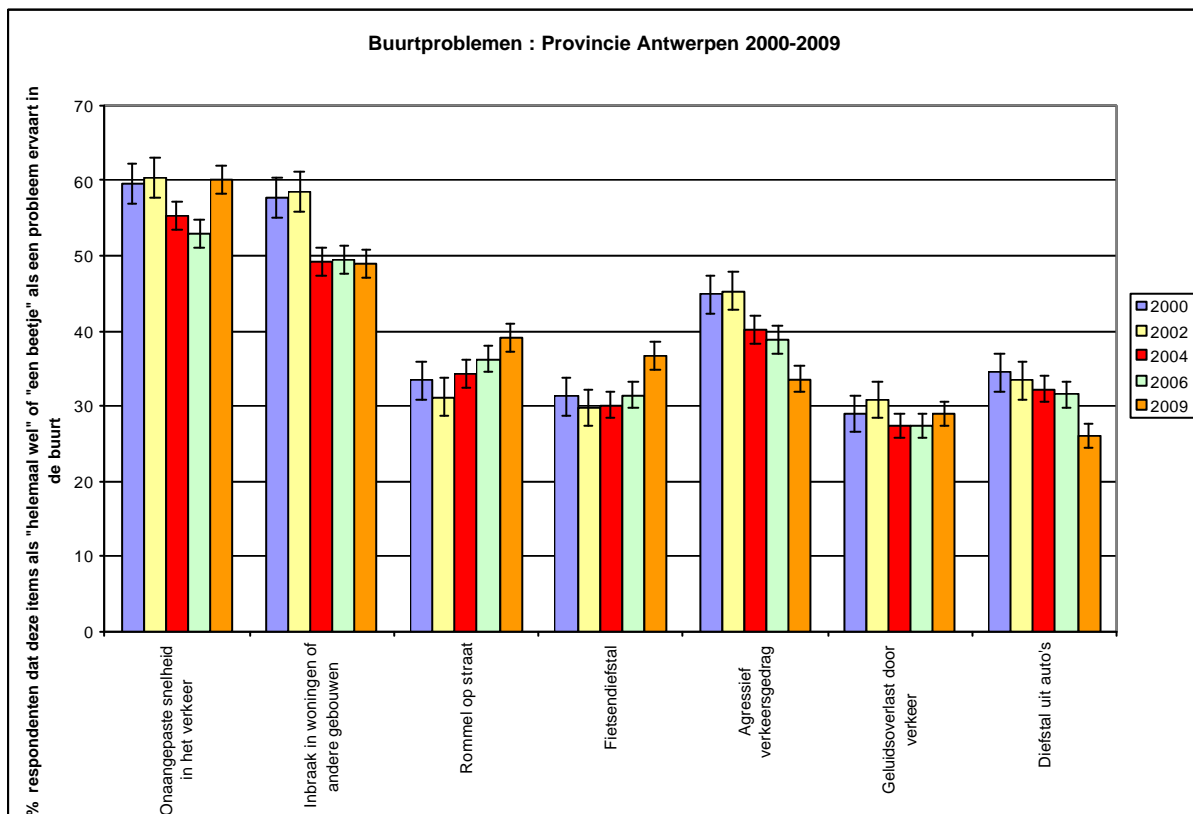

Fig. : De buurtproblemen (selectie). Vergelijking 2000, 2002, 2004, 2006 en 2009. De jaren 1997 en 1998 zijn niet opgenomen in de grafiek aangezien toen de frequentie werd bevestigd; de resultaten zijn dus niet vergelijkbaar. De grafiek herneemt de antwoorden “helemaal wel” en “een beetje” op de vraag: “Ervaaert u de volgende feiten of situaties als een probleem in uw buurt?” De buurtproblemen zijn geklasseerd in dalende volgorde van belangrijkheid voor het jaar 2009 (betrouwbaarheidsinterval van 90%, Tabel: VG brt A.1 t.e.m. A.17.).

Hoofdstuk 3 : Onveiligheid

3.1. Onveiligheidsgevoelens in de provincie Antwerpen

Sinds 2000 is er een daling waarneembaar van het onveiligheidsgevoel in de provincie Antwerpen. Het zijn uiteindelijk 6,7% van de bevroegde burgers die aangeven zich “altijd” of “vaak” onveilig te voelen in 2009.

Aanvankelijk lagen de onveiligheidspercentages in de provincie Antwerpen in dezelfde lijn als deze op het nationale niveau. De laatste jaren – uitgesproken sinds 2006 – voelen de Antwerpenaren zich echter veiliger in vergelijking met het landelijke gemiddelde.

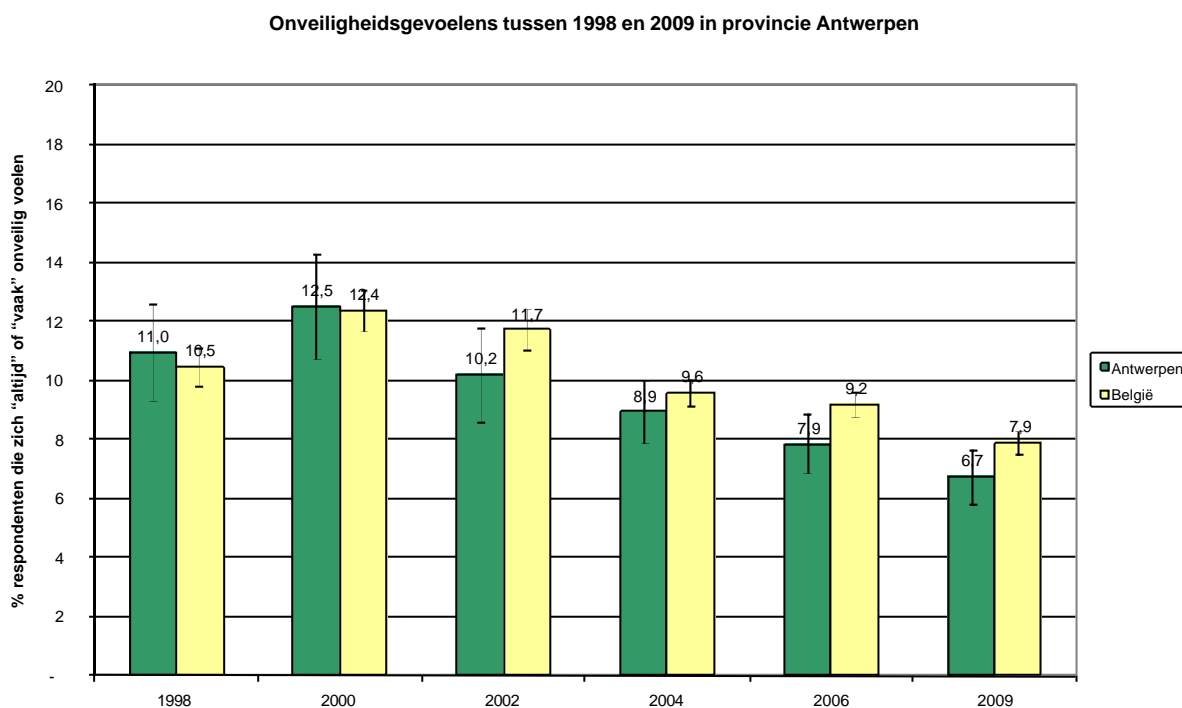

Fig. : Het onveiligheidsgevoel. Vergelijking 1998, 2000, 2002, 2004, 2006 en 2009.

Algemene vraag over het onveiligheidsgevoel: "Gebeurt het dat u zich onveilig voelt? Is dit altijd, vaak, soms, zelden of nooit?" (betrouwbaarheidsinterval van 90%, Tabel: VG onv A.).

3.2. Het mijdingsgedrag in de provincie Antwerpen

Zoals we in de vorige paragraaf al konden vaststellen, wordt de analyse en de evolutie van het onveiligheidsgevoel benaderd door de algemene vraag: “Gebeurt het dat u zich onveilig voelt?”

Deze benadering wordt aangevuld met zes andere vragen omtrent het mijdingsgedrag:

- ontwijken van bepaalde plaatsen in de gemeente waar men woont omdat men het niet veilig vindt
- vermijden open te doen voor onbekenden omdat men het niet veilig vindt
- wegbrengen van waardevolle objecten op een veiligere plaats dan in huis
- vermijden het huis te verlaten wanneer het donker is
- vermijden de kinderen het huis te laten verlaten (kinderen jonger dan 15 jaar)
- vermijden het openbaar vervoer te nemen (nieuw item sedert 2008/2009)

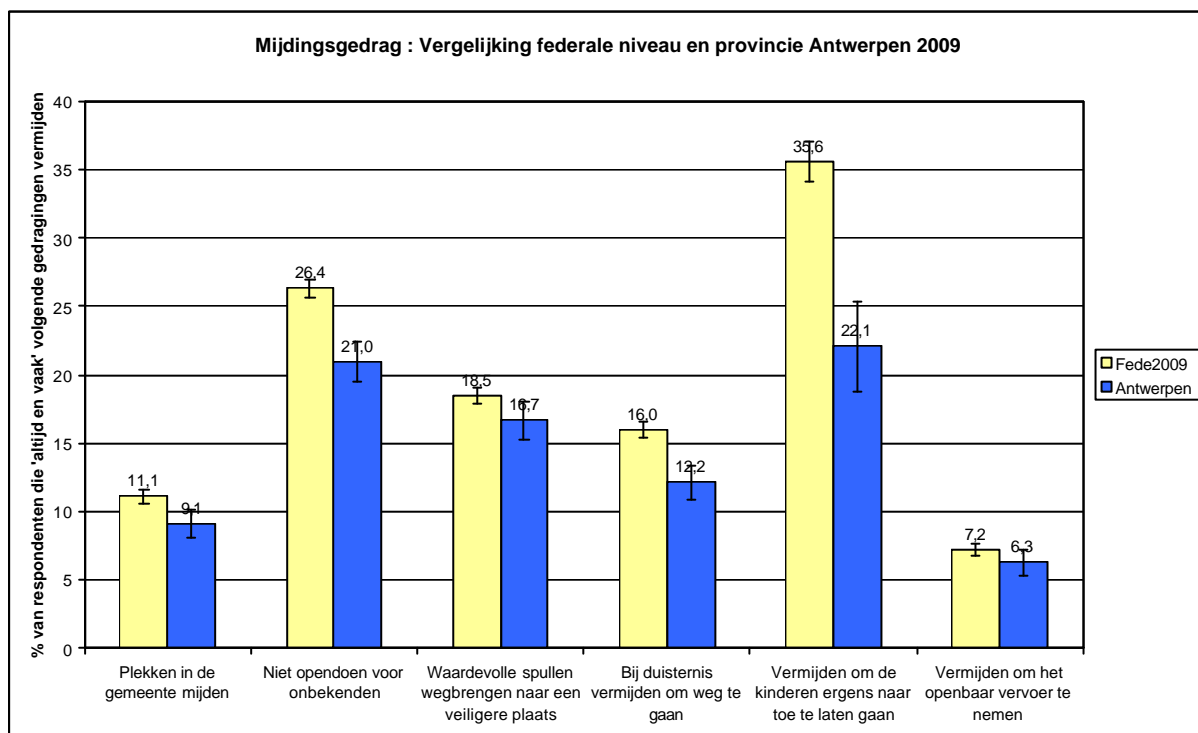

Fig. : Mijdingsgedrag. De grafiek herneemt enkel het antwoord “altijd” en “vaak” op de 6 vragen. Vergelijking tussen het federale niveau en de provincie. (betrouwbaarheidsinterval 90%, Tabel: VG onv B.1 t.e.m. B.5.).

Uit de resultaten op niveau van de provincie Antwerpen blijkt duidelijk dat de frequentie waarmee de burgers bepaald mijdingsgedrag stellen, verschilt naargelang de aard ervan. Van de respondenten met kinderen geeft 22% aan te vermijden om de kinderen het huis te laten verlaten. Van alle respondenten vermijdt 21% “altijd” of “vaak” om de deur te openen voor onbekenden en 17% brengt “altijd of vaak” zijn waardevolle voorwerpen naar een veiligere plaats. Het vermijden om het huis te verlaten als het donker is en het mijden van bepaalde plaatsen in de gemeente komen iets minder voor: 12%, respectievelijk 9%. Op de nieuwe vraag met betrekking tot het openbaar vervoer antwoordt tenslotte 6,3% van de Antwerpse respondenten te vermijden het openbaar vervoer te nemen omdat men het niet veilig vindt.

Vergeleken met de nationale cijfers, stellen de inwoners van de provincie Antwerpen minder mijdingsgedrag en dit geldt voor alle bevraagde items. Het verschil is het meest uitgesproken

voor het vermijden de kinderen het huis te laten verlaten: 22% van de Antwerpse inwoners met kinderen geeft aan dit “altijd” of “vaak” te vermijden tegenover 36% op federaal niveau.

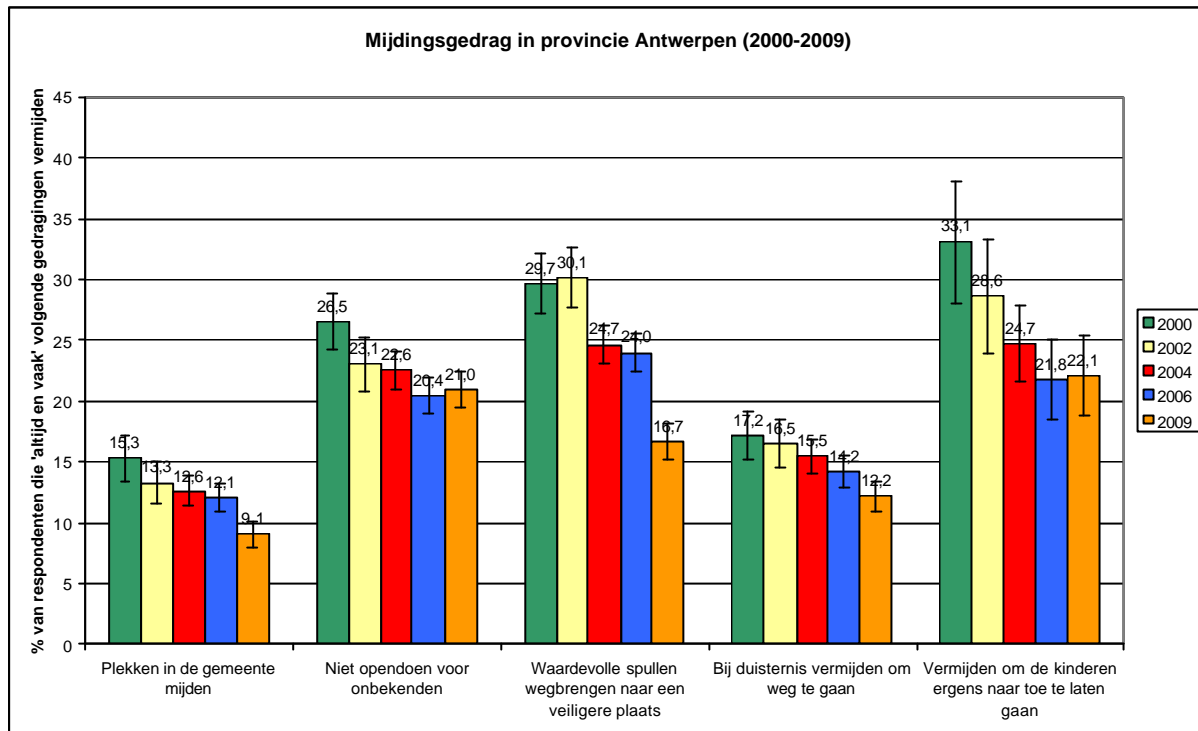

Fig. : Mijdingsgedrag. De grafiek herneemt enkel het antwoord “altijd” en “vaak” op 5 vragen (het vermijden het openbaar vervoer te nemen komt niet voor in deze evolutiegrafiek, gezien het een nieuw item betreft). Vergelijking tussen 2000, 2002, 2004, 2006 en 2009. De jaren 1997 en 1998 zijn niet opgenomen in de grafiek aangezien de vraag toen anders werd gesteld. (betrouwbaarheidsinterval 90%, Tabel: VG onv B.1 t.e.m. B.5.).

Ten opzichte van 2006 zijn verschillende mijdingsgedragingen in de provincie Antwerpen gedaald: het wegbrengen van waardevolle spullen naar een veiligere plaats (van 24% in 2006 naar 17% in 2009), het mijden van plekken in de gemeente (van 12% in 2006 naar 9% in 2009) en het bij duisternis vermijden om weg te gaan (van 14% in 2006 naar 12% in 2009). Voor de andere is er een status quo tussen 2006 en 2009.

Op langere termijn is er een dalende trend vast te stellen bij alle mijdingsgedragingen. De daling is zeer uitgesproken bij het wegbrengen van waardevolle spullen naar een veiligere plaats; waar in 2000 - 2002 nog 30% van de Antwerpse respondenten aangaf dit “altijd” of “vaak” te doen, is het percentage in 2009 gezakt tot minder dan 17%.

3.3. Het ingeschatte risico dat men slachtoffer wordt in de provincie Antwerpen

De benadering van de onveiligheid wordt verder aangevuld met enkele vragen die peilen naar het ingeschatte risico om slachtoffer te worden van bepaalde delicten:

Hoe schat u volgende risico's in, in de loop van de 12 komende maanden:

- dat uw gezin slachtoffer wordt van een inbraak met diefstal?
- dat u slachtoffer wordt van fysiek geweld of een bedreiging met fysiek geweld?
- dat u slachtoffer wordt van diefstal zonder geweld of met (dreiging tot) geweld?
- dat u slachtoffer wordt van een verkeersdelict, bijvoorbeeld een ongeval, vluchtmisdrijf, verkeersagressie...?

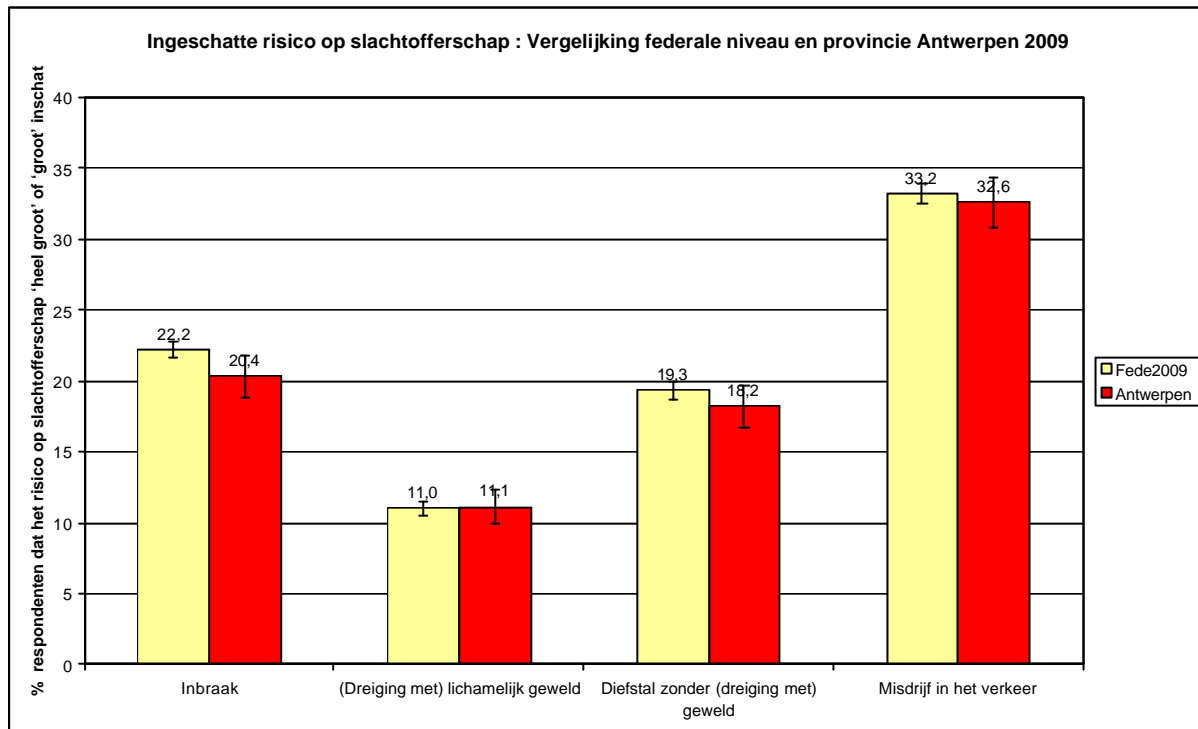

Fig. Het ingeschatte risico op slachtofferschap op federaal niveau en niveau van de provincie. De ingeschatte risico's "heel groot" en "groot" werden gegroepeerd. (betrouwbaarheidsinterval van 90%, Tabel: VG onv C.1. t.e.m. C.4.).

De burgers die werden bevestigd over vier delicten – misdrijf in het verkeer, inbraak, diefstal zonder (dreiging met) geweld en (dreiging met) lichamelijk geweld – schatten het risico dat ze slachtoffer worden verschillend in, afhankelijk van het delict in kwestie. Het risico om slachtoffer te worden van een misdrijf in het verkeer (bv. vluchtmisdrijf, verkeersagressie,...) wordt het hoogst ingeschat: 33% van de bevestigde burgers beschouwt de kans om slachtoffer te worden hiervan als (heel) groot. Het risico om slachtoffer te worden van een inbraak wordt als (heel) groot ingeschat door 20% van de bevestigde burgers en van diefstal zonder (dreiging met) geweld 18%. Het risico op slachtofferschap van (dreiging met) lichamelijk geweld wordt lager ingeschat (11%).

De inwoners van de provincie Antwerpen menen dat ze evenveel risico lopen als op het nationale niveau om slachtoffer te worden van (dreiging met) lichamelijk geweld, diefstal zonder (dreiging met) lichamelijk geweld en van een misdrijf in het verkeer. Het risico dat ze lopen op slachtofferschap van een inbraak wordt lager ingeschat: 20% ten opzichte van 22% op het nationale niveau.

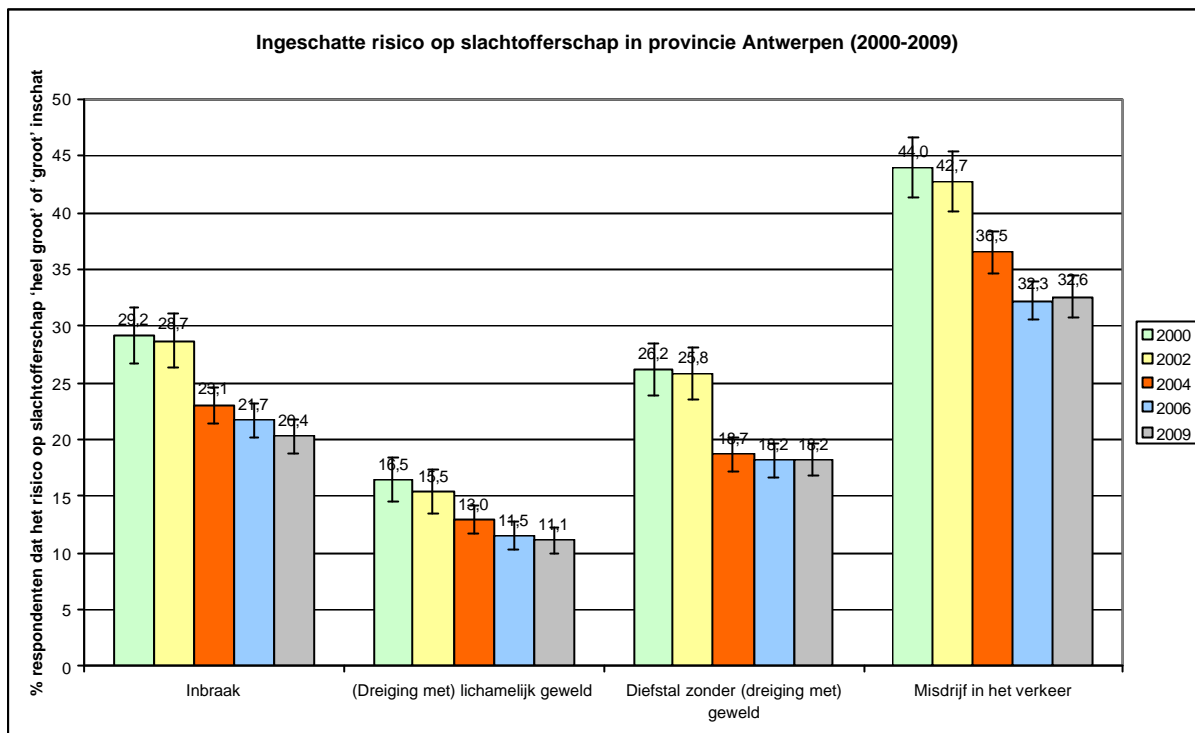

Fig. Het ingeschatte risico op slachtofferschap tussen 2000 en 2009. De ingeschatte risico's "heel groot" en "groot" werden gegroepeerd. (betrouwbaarheidsinterval van 90%, Tabel: VG onv C.1. t.e.m. C.4.). De vragen inzake het ingeschatte risico werden pas in 2000 toegevoegd aan de module onveiligheidsgevoelens. Vergelijkingen met de jaren 1997 en 1998 zijn hierdoor onmogelijk.

Tussen 2006 en 2009 zijn er geen significante evoluties.

Op langere termijn zijn de ingeschatte risico's voor alle bevroegde delicten gedaald. Een grote daling tekende zich bij alle items af tussen 2002 en 2004. Zo verminderde het ingeschatte risico op misdrijf in het verkeer van rond de 43% in 2000 en 2002 naar 36,5% in 2004 om vervolgens verder te zakken naar rond 32,5% in 2006 en 2009. Niettemin blijft misdrijf in het verkeer de problematiek die de inwoners van de provincie Antwerpen het meeste bezighoudt.

3.4. Bezit van een verdedigingsmiddel in de provincie Antwerpen

De module “onveiligheid” neemt ook een vraag op met betrekking tot het bezit van een verdedigingsmiddel.

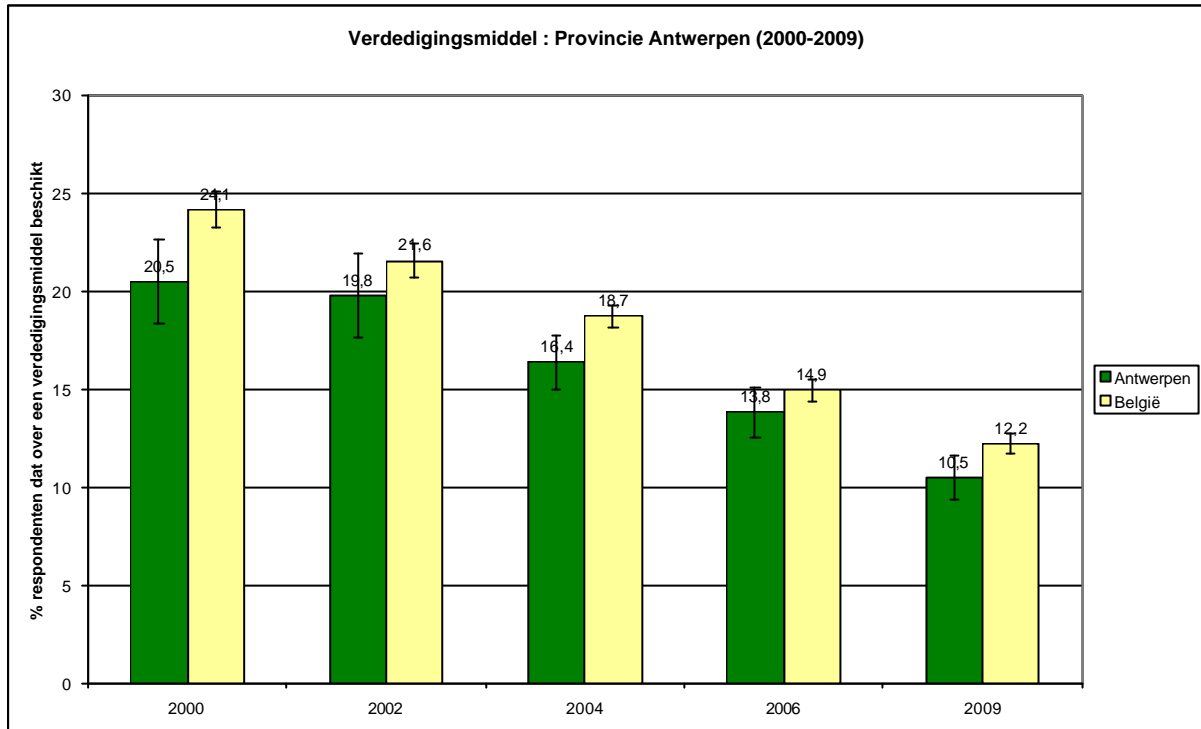

Fig. Percentage personen die antwoordden een verdedigingsmiddel te bezitten in 2000, 2002, 2004, 2006 en 2009. (betrouwbaarheidsinterval 90%, Tabel: VG onv D).

Wat het bezit van een verdedigingsmiddel betreft, is er een dalende tendens waarneembaar: van rond de 20% in 2000 en 2002 naar 10,5% in 2009. Dit betekent opnieuw een vermindering ten opzichte van 2006 (14%).

In de afgelopen jaren bezaten evenveel of iets minder Antwerpenaren een verdedigingsmiddel dan het nationale gemiddelde. In 2009 beschikt 12% van de Belgen over een verdedigingsmiddel. In de provincie Antwerpen is dit significant minder (10,5%).

Hoofdstuk 4 : Slachtofferschap

In deze module worden de slachtofferpercentages besproken. Net zoals voorgaande jaren wordt een onderscheid gemaakt tussen twee grote categorieën van delicten: delicten op niveau van het huishouden en delicten op persoonsniveau. Ze worden afzonderlijk behandeld in dit gedeelte van het rapport.

4.1. De delicten op niveau van het huishouden in de provincie Antwerpen

De delicten op niveau van het huishouden omvatten zowel het slachtofferschap van de leden van het huishouden als de delicten tegen een goed van het huishouden. De respondent werd bevraagd over delicten waarvan hijzelf of een lid van zijn huishouden slachtoffer is geweest tijdens de afgelopen 12 maanden (en meer specifiek tussen 1 juli 2008 en 31 december 2008). De delicten op huishoudensniveau zijn meer bepaald: “poging tot inbraak”, “inbraak met diefstal”, “vernielingen”, “autodiefstal”, “diefstallen uit auto’s”, “beschadiging van auto’s”, “motordiefstal”, “beschadiging van motoren”, “fietsdiefstal” en “bromfietsdiefstal”.

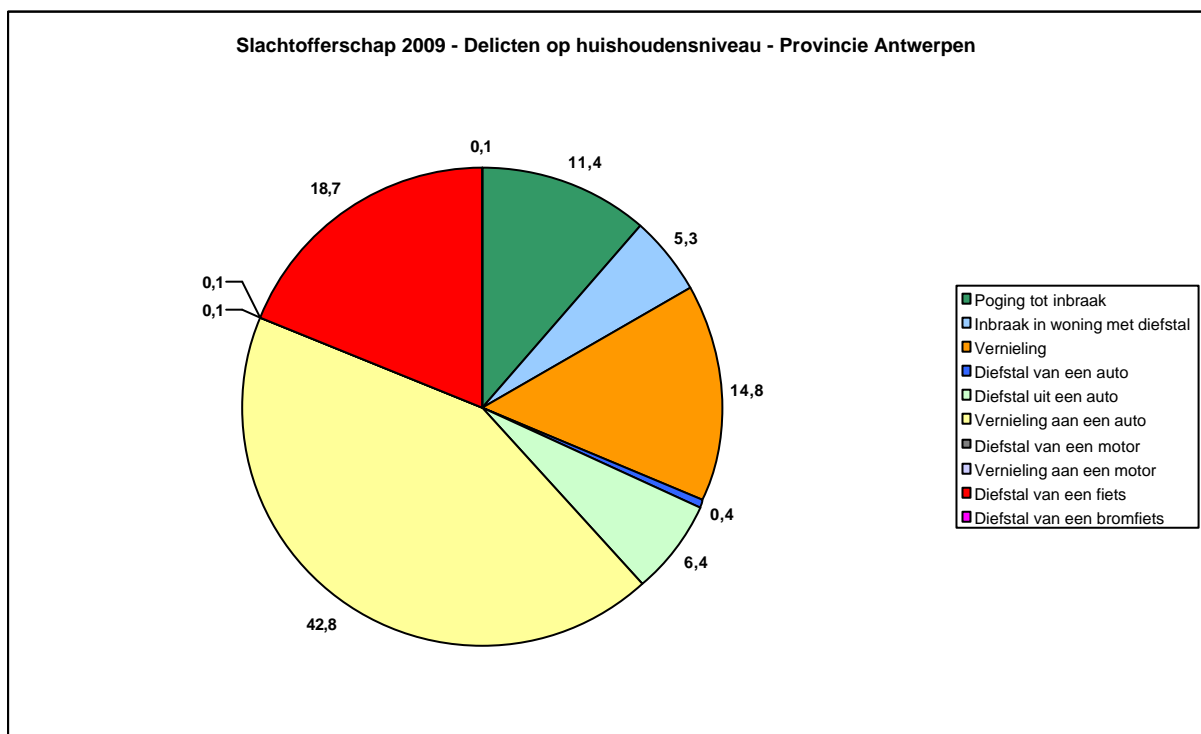

Fig. : De delicten op niveau van het huishouden in (2008-)2009. Het totaal is gelijkgesteld aan 100% van de slachtoffers (Tabel: VG. sla A.).

Wanneer de respondent aangaf slachtoffer te zijn geweest van een delict op huishoudniveau, bleek dit in de meeste gevallen om vernieling aan een auto te gaan (43%). De huishoudens werden ook vaak slachtoffer van fietsdiefstal (19%) en van vernieling (andere dan vernieling aan auto's, moto's of eventueel bij een inbraak) (15%). De andere delicten werden minder vaak vermeld; nog iets meer dan een tiende voor poging tot inbraak. De overige delicten kwamen minder voor.

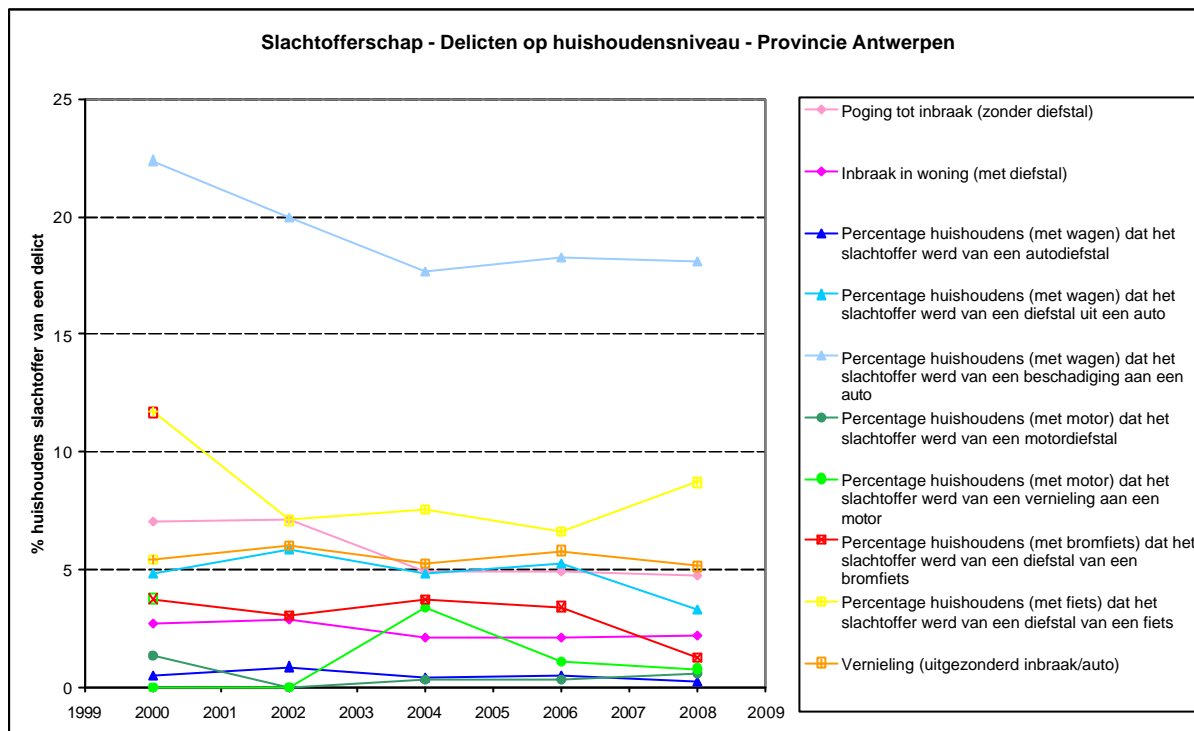

Fig.: Evolutie doorheen de tijd van de delicten op niveau van het huishouden in 2000, 2002, 2004, 2006 en (2008-)2009, weergegeven in percentage huishoudens dat slachtoffer werd van een delict (Tabellen: VG. sla B.1.2., VG. sla B.1.3., VG. sla B.2.2.2., VG. sla B.2.3.2., VG. sla 2.4.2., VG. sla 3.1.2., VG. sla B.3.2.2., VG. sla B.3.3.2., VG. sla B.3.4.2., VG. sla B.4.).

Teruggebracht op de totale populatie van alle huishoudens in de provincie Antwerpen, geven de slachtoffercijfers volgend beeld.

In de 12 maanden die het interview vooraf gingen, werden de huishoudens in de provincie Antwerpen het vaakst slachtoffer van “beschadiging aan een auto” (18,1% van de huishoudens). Dit delict kent doorheen de jaren steeds het hoogste slachtofferpercentage. In tweede instantie werden huishoudens slachtoffer van fietsdiefstal (8,7% van de huishoudens). De overige delicten kwamen bij vijf procent van de huishoudens of minder voor.

Ten opzichte van 2006 is het percentage huishoudens dat slachtoffer werd voor een aantal delicten gedaald: autodiefstal (van 0,5% naar 0,2% van de huishoudens), diefstal uit een auto (van 5,3% naar 3,3% van de huishoudens) en bromfietsdiefstal (van 3,4% naar 1,6% van de huishoudens). Daarentegen is het aantal huishoudens dat te maken had met fietsdiefstal toegenomen van 6,6% naar 8,7%. De overige delicten kennen een status quo.

Op langere termijn vertoont vooral “beschadiging aan een auto” een dalende tendens: van 22,4% in 2000 naar 18,1% van de huishoudens in de provincie Antwerpen. Ook volgende delicten zijn gedaald ten opzichte van 2000, met schommelingen doorheen de jaren: poging tot inbraak (van 7% naar 4,8%), diefstal uit auto (4,8% naar 3,3%), motordiefstal (van 1,3% naar 0,6%) en fietsdiefstal (van 11,7% naar 8,7%).

4.2. De delicten op persoonsniveau in de provincie Antwerpen

De delicten op persoonsniveau omvatten het persoonlijke slachtofferschap. Er wordt aan de persoon gevraagd of hijzelf/zijzelf de afgelopen twaalf maanden (en meer specifiek tussen 1 juli 2008 en 31 december 2008) al dan niet het slachtoffer is geweest van een delict op persoonsniveau. De delicten op persoonsniveau bestaan uit volgende categorieën: “diefstal met (bedreiging met) geweld”, “diefstal vanaf de persoon zonder (bedreiging met) geweld”, “diefstal buitenshuis in afwezigheid van het slachtoffer”, “bedreiging met lichamelijk geweld”, “lichamelijk geweld”, “vluchtmisdrijf in het verkeer” en “seksuele delicten”. Met “andere misdrijven” wordt elk misdrijf bedoeld waarvan de persoon eventueel slachtoffer is geweest en dat niet is opgenomen in één van de opgesomde categorieën.

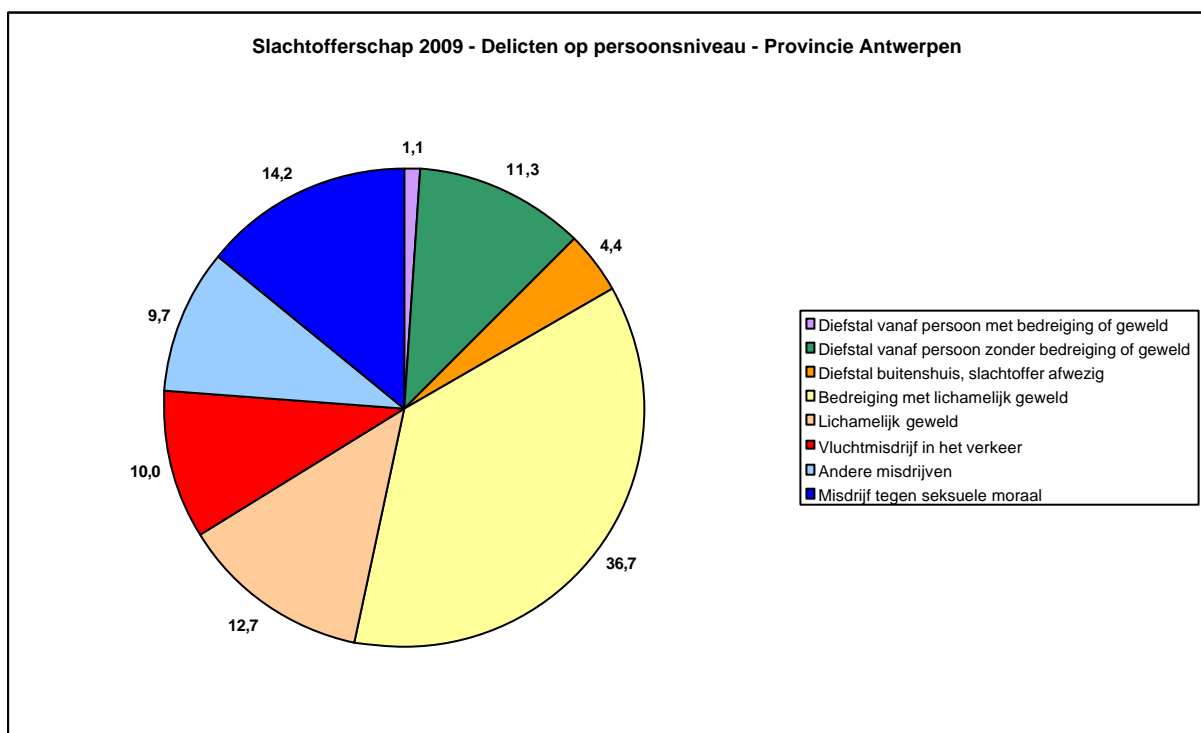

Fig. : De delicten op persoonsniveau in (2008-)2009. Het totaal is gelijkgesteld aan 100% van de slachtoffers (Tabel VG. sla C.).

Van de delicten op persoonsniveau in 2009 is het de rubriek “bedreiging met lichamelijk geweld” die zich met 37% bovenaan bevindt bij de meest voorkomende delicten in de provincie Antwerpen. In 14% van de gevallen werd de respondent het slachtoffer van een “misdrijf tegen de seksuele moraal” en 13% van de slachtoffers betroffen lichamelijk geweld. In ongeveer één op de tien keren ging het om diefstal vanaf de persoon zonder geweld of bedreiging (11%), vluchtmisdrijf (10%) of “andere misdrijven” (9,7%). De overige delicten kwamen minder dan 5% voor.

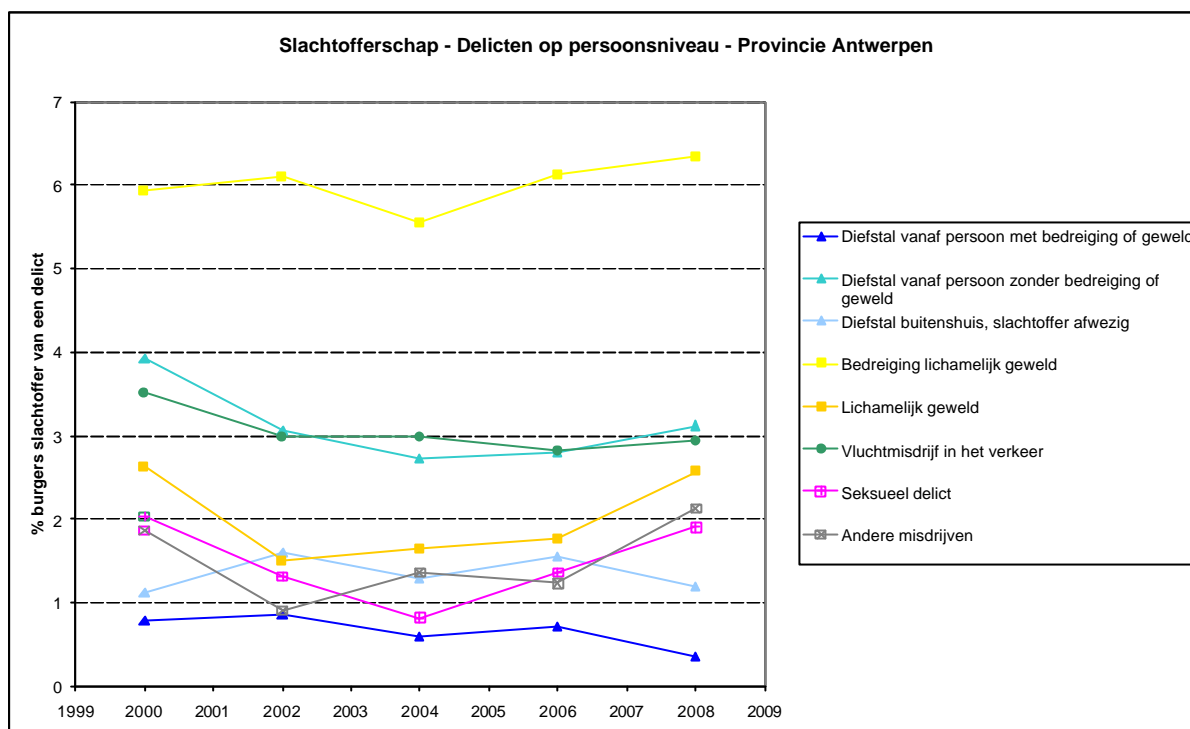

Fig.: Evolutie doorheen de tijd van de delicten op persoonsniveau in 2000, 2002, 2004, 2006 en (2008-)2009, weergegeven in percentage personen dat slachtoffer werd van een delict. (Tabellen: VG. sla D.2., VG. sla D.3, VG. sla D.4., VG. sla D.6., VG. sla D.7., VG. sla D.8., VG. sla D.9., VG. sla D.10.).

Teruggebracht naar de totale populatie van alle inwoners van de provincie Antwerpen, geven de slachtoffercijfers volgend beeld.

In de loop der jaren is “bedreiging met lichamelijk geweld” het persoonsdelict waarvan de meeste burgers in de provincie Antwerpen slachtoffer zijn geweest de 12 maanden die het interview voorafgingen (6,3%). Dit is ook het meest voorkomende persoonsdelict op federaal niveau. Ongeveer drie procent van alle inwoners in de provincie Antwerpen werd het slachtoffer van diefstal zonder bedreiging of geweld of van een vluchtmisdrijf in het verkeer en 2,6% kreeg te maken met lichamelijk geweld. De overige persoonsdelicten kwamen bij twee procent van de burgers of minder voor.

Ten opzichte van 2006 is het percentage inwoners in de provincie Antwerpen dat slachtoffer werd van een diefstal met bedreiging of geweld gedaald van zeven slachtoffers op duizend inwoners (0,7%) naar vier op duizend (0,4%). Een daling is eveneens waarneembaar voor diefstal in afwezigheid van het slachtoffer (van 1,6% naar 1,2% van de inwoners). Daarentegen is er een toename van het aantal slachtoffers van lichamelijk geweld (van 1,8% naar 2,6%). Ook de categorie “andere misdrijven” kent een stijging van 1,2% naar 2,1%.

Vergeleken met het jaar 2000 is geen van de persoonsdelicten gedaald. Diefstal zonder bedreiging of geweld kende wel een afname naar 2004 toe om vervolgens opnieuw te stijgen. Eenzelfde beweging is vast te stellen voor seksuele delicten: van twee slachtoffers op honderd of 2% van de inwoners van de provincie Antwerpen naar 0,8% en terug naar bijna twee procent (1,9%).

4.3. Melding en aangifte

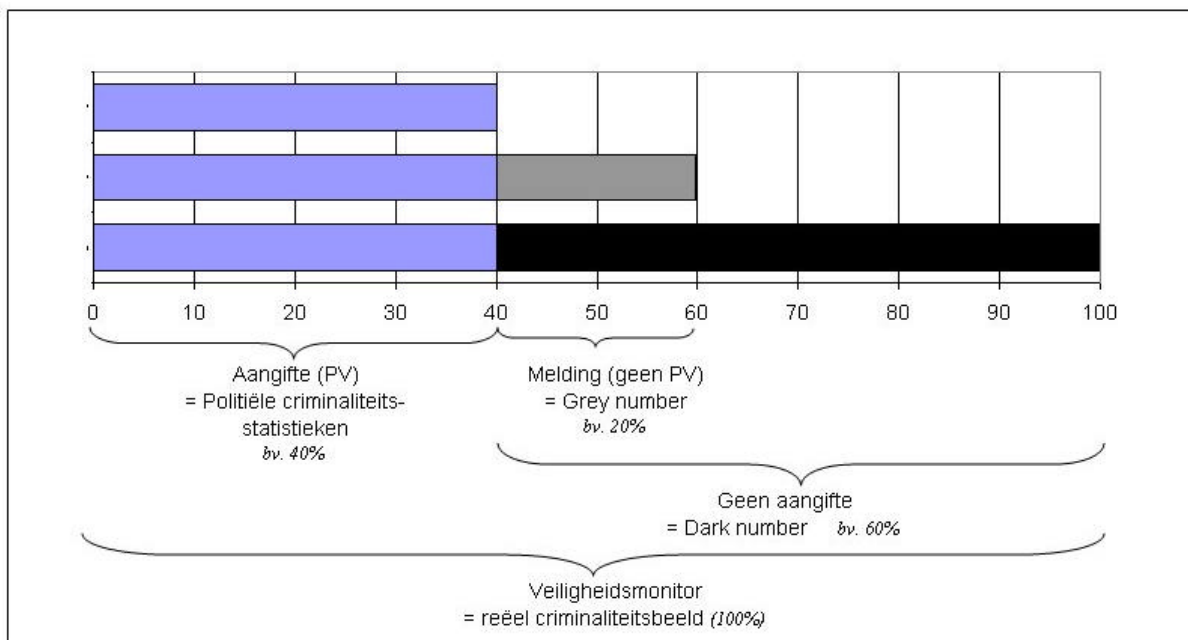
4.3.1. De Veiligheidsmonitor, een indicator voor het “dark number”

Wat is het werkelijke aantal gepleegde misdrijven zoals inbraak, autodiefstal en lichamelijk geweld? De politie en gerechtelijke statistieken geven enkel de cijfers weer van het aantal geverbaliseerde (geregistreerde) of vervolgde misdrijven. Een heel deel van de feiten valt hierbuiten aangezien ervan geen aangifte gedaan werd.

Men kan dit deel van de misdrijven omschrijven als het “dark number”; het aantal gepleegde feiten zonder melding of aangifte.

De veiligheidsmonitor kan een indicatie geven van het grey¹ en dark number, aangezien aan de respondent, die slachtoffer werd van een misdrijf, gevraagd wordt of het feit werd gemeld en aangegeven of niet.

Op basis van de module “melding en aangifte” kan dus het meldings- en aangiftepercentage van de verschillende feiten berekend worden.

4.3.2. Delicten op huishoudensniveau

In deze rubriek kan nagegaan worden welke types van misdrijven gemeld of aangegeven worden. Net zoals vorig jaar wordt er een onderscheid gemaakt tussen melding en aangifte. In het eerste geval vraagt men de respondent of hij het delict gemeld heeft, in het andere geval, of een verklaring of proces-verbaal ondertekend werd.

¹ Het grey number is het aantal meldingen zonder aangifte. De politiediensten worden van deze feiten dus wel op de hoogte gebracht maar er wordt geen PV opgesteld en ze komen niet in de politie geregistreerde criminaliteitsstatistieken terecht.

a) Melding

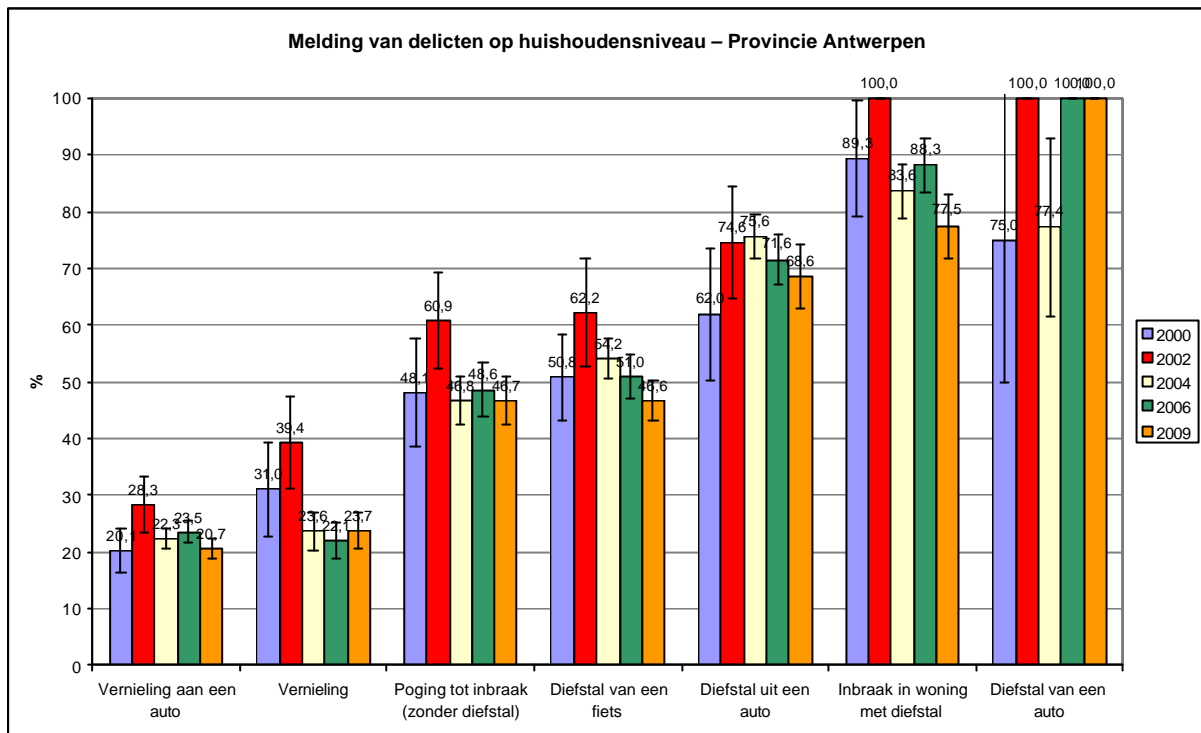

Fig. : Evolutie van melding van delicten op huishoudensniveau tussen 2000 en 2009 in de provincie Antwerpen (betrouwbaarheidsinterval 90%, Tabel VG. mld A.1. t/m A.10.).

Wat meteen opvalt, is het gegeven dat de meldingsbereidheid verschilt naargelang de aard van het delict. Schade aan voertuigen en vernielingen maken nog altijd weinig deel uit van de meldingen (respectievelijk 21% en 24%). De autodiefstallen en inbraken worden daarentegen massaal gemeld aan de politie; men vindt meldingspercentages van 75% en meer terug.

Op langere termijn bekeken, is er voor het merendeel van de delicten in de provincie Antwerpen een verhoging vast te stellen in het meldingspercentage in 2002. De meeste kennen nadien een terugval. Zo schommelt het percentage meldingen voor “poging tot inbraak” globaal gezien rond de 47% à 48%, met een uitzondering in 2002, waar er een significante verhoging is naar 61%.

Ten opzichte van 2006 is voor een aantal delicten de meldingsbereidheid opnieuw gedaald. Dit geldt voor “vernieling aan een auto” (van 23,5% naar 21%), fietsdiefstal (van 51% naar 47%) en inbraak (88% naar 77,5%). Voor de andere delicten op niveau van het huishouden zijn er geen wijzigingen.

De waargenomen evoluties voor het melden van autodiefstallen dienen met voorzichtigheid te worden benaderd; het aantal delicten waarop de percentages betrekking hebben, ligt voor de autodiefstallen zeer laag (waardoor de resultaten minder betrouwbaar zijn). We kunnen over 2009 zeggen dat alle (bevroegde) huishoudens in de provincie Antwerpen die slachtoffer zijn geworden van autodiefstal, dit hebben gemeld aan de politie.

b) Aangifte

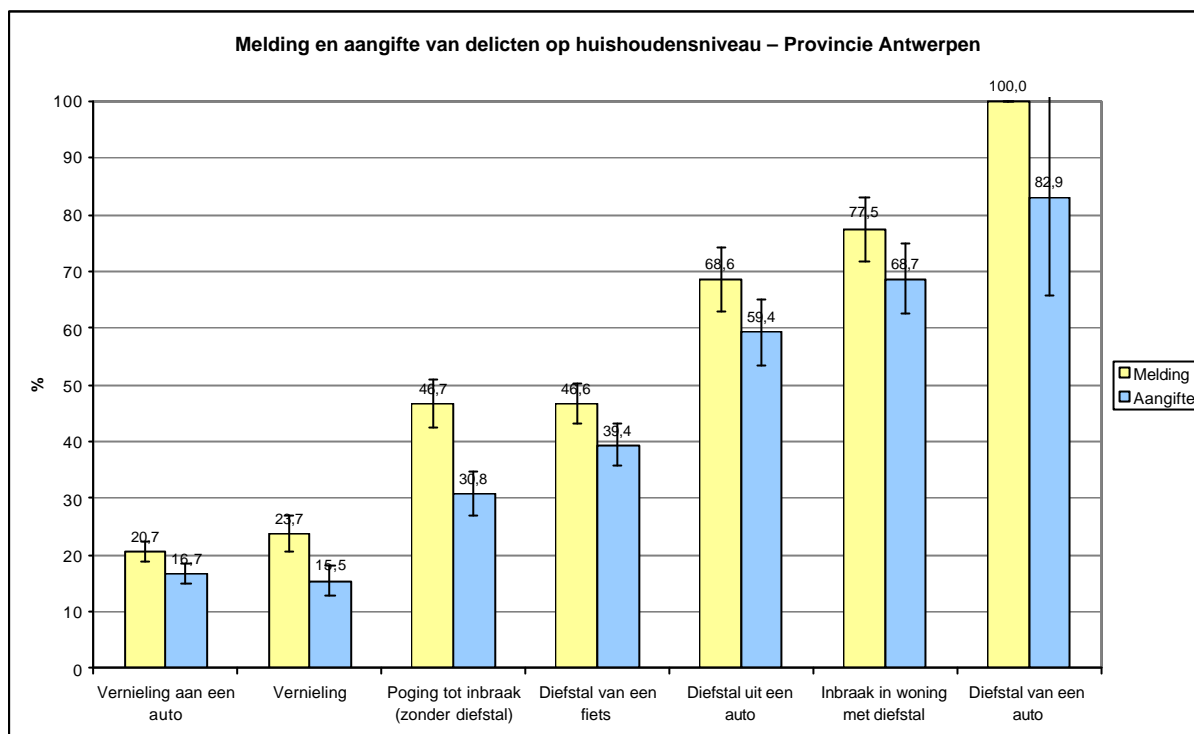

Fig. : Melding en aangifte van delicten op huishoudensniveau in 2009 in de provincie Antwerpen (Tabellen VG. mld A.1.t/m A.10. en VG. mld B.1. t/m B.10.).

De grafiek geeft tegelijk de meldingspercentages en de aangiftepercentages weer, wat aantoonde dat een melding niet automatisch leidt tot de ondertekening van een PV.

Er is voor quasi alle delicten een significant verschil tussen het aantal meldingen en het aantal aangiften in de provincie Antwerpen. Zo wordt 47% van de inbraakpogingen aan de politie gemeld, doch slechts 31% wordt geformuleerd.

Wat de autodiefstallen betreft, is opnieuw voorzichtigheid geboden bij de interpretatie, gezien het geringe aantal delicten waarop de percentages betrekking hebben.

4.3.3. Delicten op persoonsniveau

a) Melding

De delicten op persoonsniveau maken minder deel uit van meldingen aan de politie (30%) dan de delicten op huishoudensniveau (35%).

Enkel diefstal vanaf personen zonder bedreiging/ geweld bereikt een meldingspercentage van 50%. De andere categorieën van delicten op persoonsniveau vertegenwoordigen minder meldingen bij de politiediensten. Dit is vooral het geval bij seksuele delicten (slechts 2,8%).

Ten opzichte van 2006 is de meldingbereidheid van een paar delicten toegenomen: voor lichamelijk geweld is er een toename van het aantal meldingen van 28,5% naar 46,5%, voor vluchtmisdrijf in het verkeer van 39% naar 48%. Daarentegen werden diefstallen vanaf de persoon zonder bedreiging of geweld minder gemeld dan in 2006; het meldingspercentage daalt van 58% naar 50%.

Op langere termijn vallen vooral volgende tendensen op. Het percentage meldingen van bedreiging met lichamelijk geweld vertoont eerder een dalende trend: van 34% in 2000 naar 14% de laatste jaren. In zekere mate geldt hetzelfde voor diefstal vanaf de persoon zonder bedreiging/geweld: in 2000 bedroeg het percentage meldingen 68%, heden 50%.

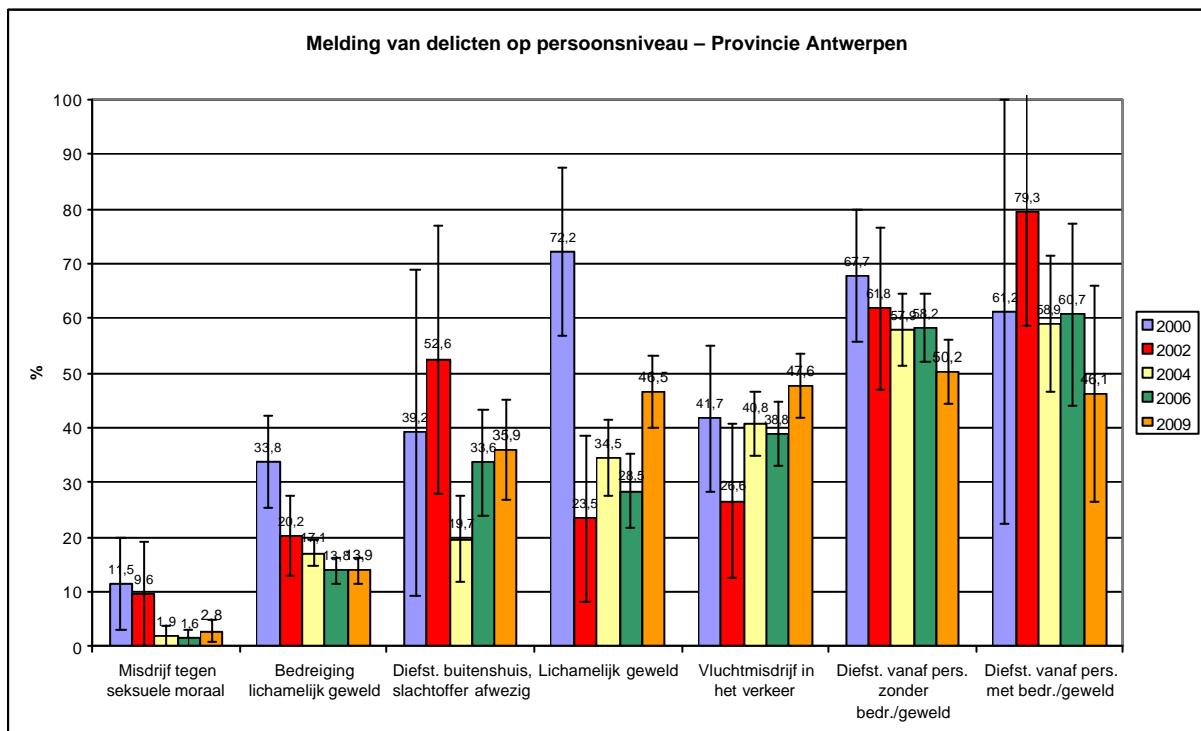

Fig. : Evolutie van meldingen van delicten op persoonsniveau tussen 2000 en 2009 in de provincie Antwerpen. (betrouwbaarheidsinterval 90%, Tabellen VG. mld C.1. t/m C.7.)

b) Aangifte

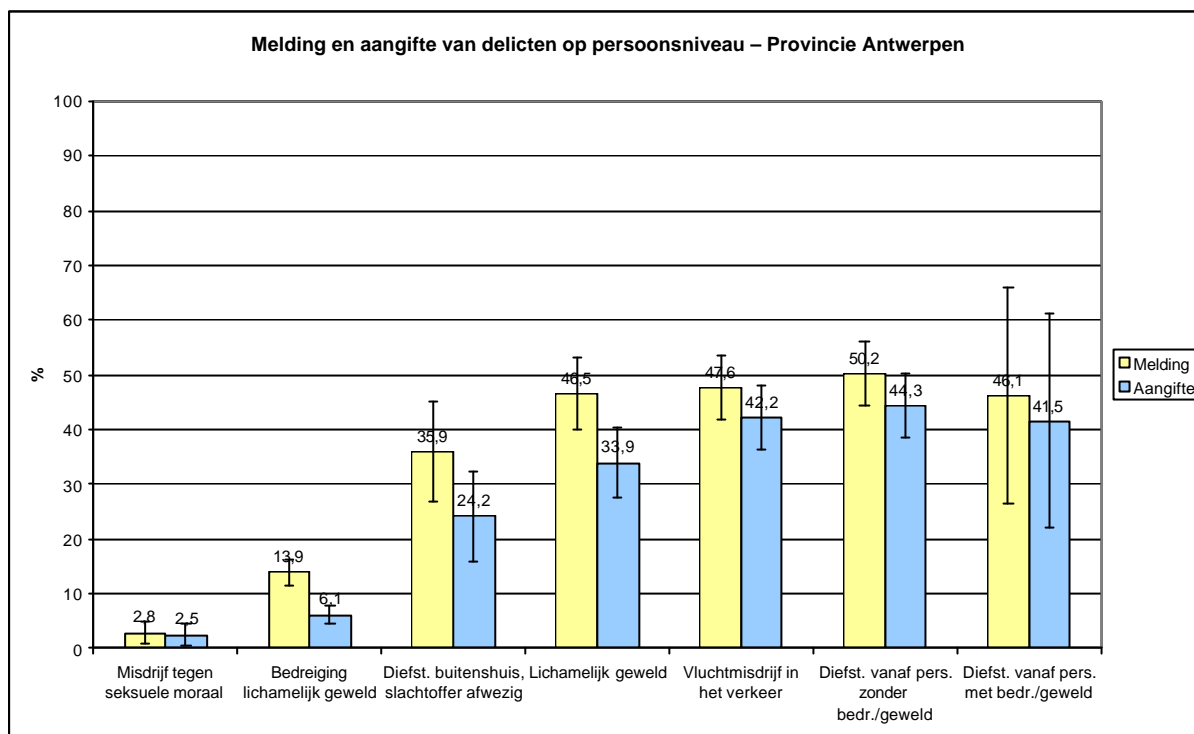

Fig. : Meldingen en aangiften van delicten op persoonsniveau in 2009 (Tabellen VG. mld C.1. t/m C.7. en VG. mld D.1. t/m D.7.)

Zoals voor de delicten op huishoudensniveau, ligt ook hier het aangiftepercentage lager dan het meldingspercentage. Gemiddeld wordt slechts 22% van de bevroegde delicten op persoonsniveau aangegeven. Dit betekent een dark number van 78% (grey number van 8%) in de provincie Antwerpen.

Verschillende delicten kennen een significant verschil tussen het aantal meldingen en het aangiftecijfer: bedreiging met lichamelijk geweld (14% melding versus 6% aangifte), diefstal buitenshuis in afwezigheid van het slachtoffer (36% versus 24%), lichamelijk geweld (46,5% versus 34%) en diefstal vanaf de persoon zonder bedreiging/geweld (50% versus 44%).

Voor de andere delicten is er geen significant verschil tussen de meldingsbereidheid en het aangiftepercentage in de provincie Antwerpen.

Hoofdstuk 5: Laatste delict

5.1. Contact met de politiedienst

Naar aanleiding van het delict waarvan de respondent – het laatst – slachtoffer was geworden, werd verder doorgevraagd naar enkele omstandigheden rond de melding. Deze vragen hadden met name betrekking op de politiedienst die gecontacteerd is geweest bij dit laatste feit, waarbij een onderscheid werd gemaakt tussen de politiedienst van de eigen zone en die van een andere politiezone. De oproepen via een noodnummer (100, 101 of 112) werden hier niet meegerekend.

In de provincie Antwerpen hebben de meeste personen – 82% – het laatste misdrijf waarvan men slachtoffer was geworden, gemeld aan de politiedienst in de eigen politiezone.

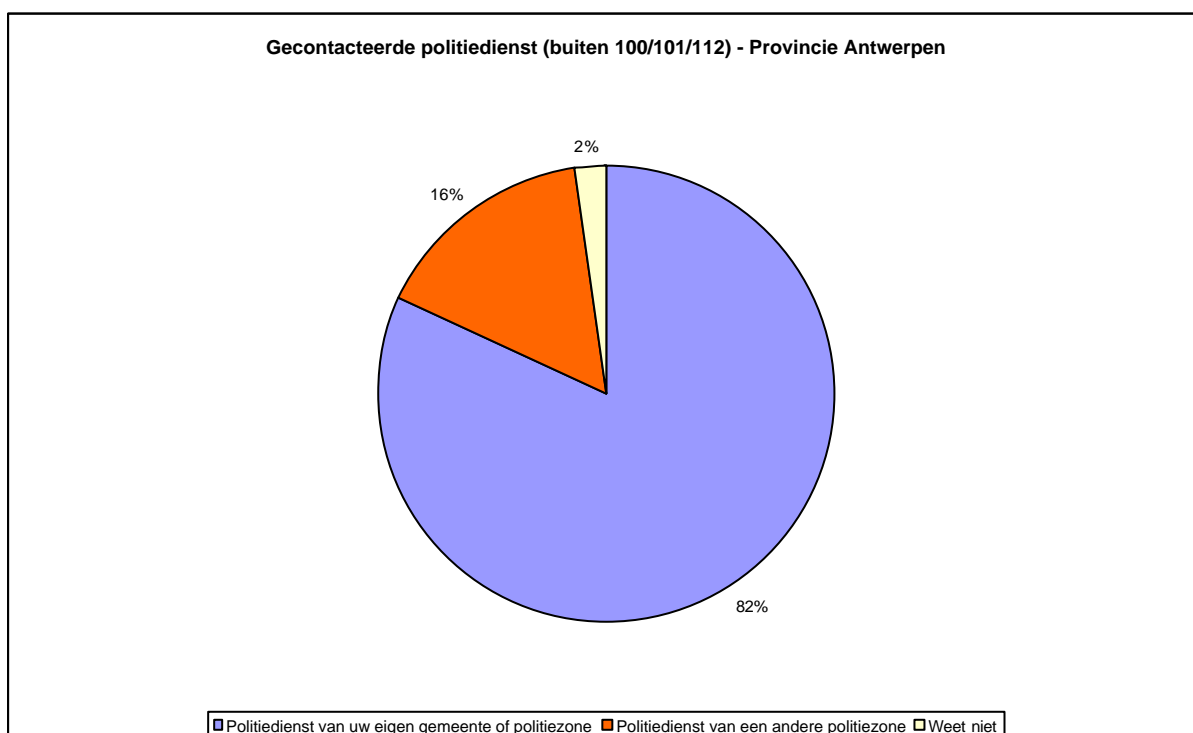

Fig.: Gecontacteerde politiedienst (met uitzondering van 100/101/112) bij het laatste delict in de provincie Antwerpen (tabel VG 1st A.).

5.2. Tevredenheid met betrekking tot het politiecontact

Met betrekking tot de globale tevredenheid van de slachtoffers over het contact met de politie – in het kader van de (laatste) keer dat men slachtoffer werd van een delict – stelt men vast dat dit in de provincie Antwerpen over het algemeen vaker als positief wordt ervaren (65% is tevreden of zeer tevreden) dan als negatief (20% is ontevreden of zeer ontevreden).

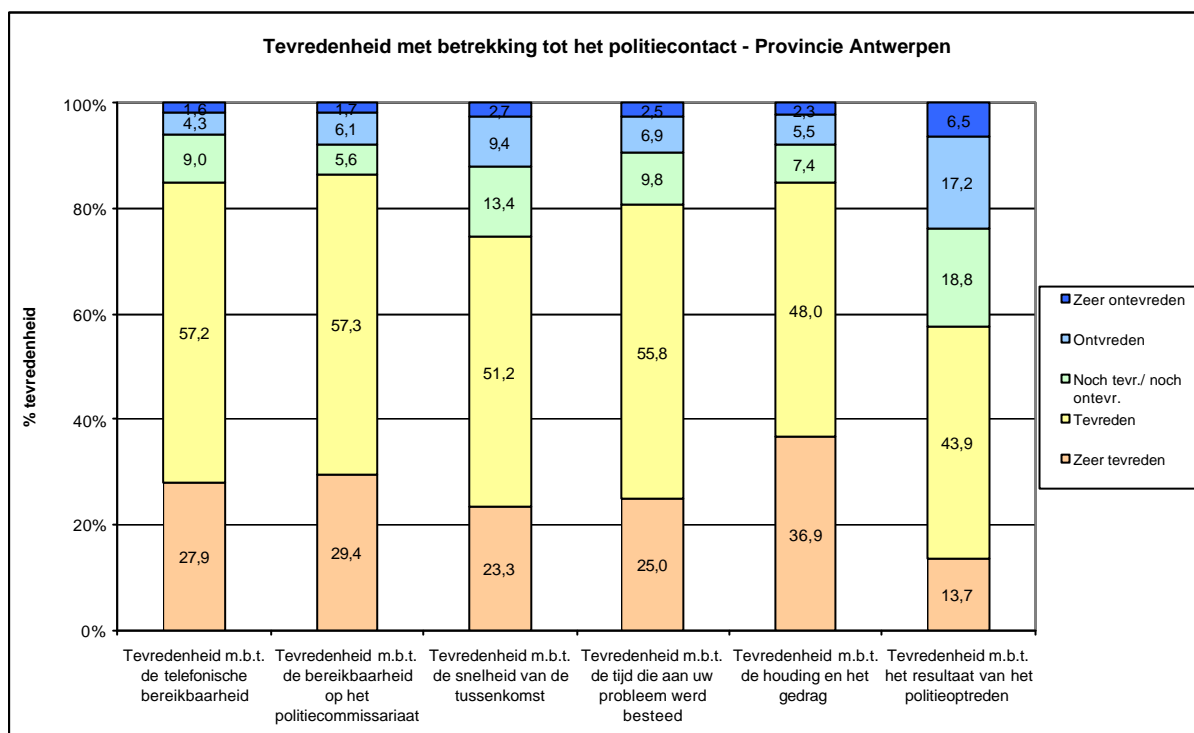

Fig. : Tevredenheid m.b.t. het politiecontact in 2009 (Tabellen VG lst B.2. t/m B.7.)

Personen die contact hebben gehad met de politiediensten naar aanleiding van hun (laatst overkomen) slachtofferschap zijn voornamelijk tevreden over de bereikbaarheid op het politiecommissariaat (87% is hierover tevreden tot zeer tevreden), de telefonische bereikbaarheid (85% (zeer) tevreden), en de houding en het gedrag van de politie (85% (zeer) tevreden) in de provincie Antwerpen.

Ook over de andere aspecten van het politieoptreden in het kader van het slachtofferschap zijn de respondenten (zeer) tevreden, zij het in iets mindere mate: de tijd die aan hun probleem werd besteed (81%), de snelheid van de tussenkomst (75%) en het resultaat van het politieoptreden (58%). 24% van de respondenten was (zeer) ontevreden over het uiteindelijke resultaat.

Globaal gezien zijn de inwoners in de provincie Antwerpen meer (zeer) tevreden vergeleken met het federale niveau (65% versus 55% op federaal niveau). Ook voor ieder aspect van het politieoptreden afzonderlijk zijn de inwoners van de provincie Antwerpen systematisch meer (zeer) tevreden.

Hoofdstuk 6 : De contacten tussen de bevolking en de politiediensten buiten het slachtofferschap

De Veiligheidsmonitor omvat ook vragen die handelen over het politieel functioneren in het algemeen. De vragen hebben betrekking op

- de globale waardering van de bevolking ten opzichte van het politiewerk in België
- de globale waardering (alsook de relatieve voor bepaalde aspecten) van de bevolking ten opzichte van het politiewerk van de gemeente
- de kwaliteiten van het politiepersoneel
- het belang en de kwaliteit van het werk besteed aan de verschillende taken tijdens de politiediensten

6.1. Frequentie en aard van de contacten

Het percentage burgers, dat tijdens de afgelopen 12 maanden buiten het kader van een misdrijf contact heeft gehad met politiediensten in de provincie Antwerpen, bedraagt 29%. Het betreft in ruim drie vierde (77%) van de gevallen een contact met de politie van de eigen gemeente of politiezone.

6.2. Tevredenheid van de burgers over het contact met de politiediensten

78% van de inwoners van de provincie Antwerpen verklaart tevreden of zeer tevreden te zijn over het laatste contact met de politiediensten.

Bij opsplitsing van het politieoptreden naar diverse aspecten ervan, blijkt 87% van de respondenten (zeer) tevreden te zijn over de beschikbaarheid en bereikbaarheid van de politiedienst, 83% is (zeer) tevreden over de houding en het gedrag en 75% is (zeer) tevreden over het resultaat van de politietussenkomst.

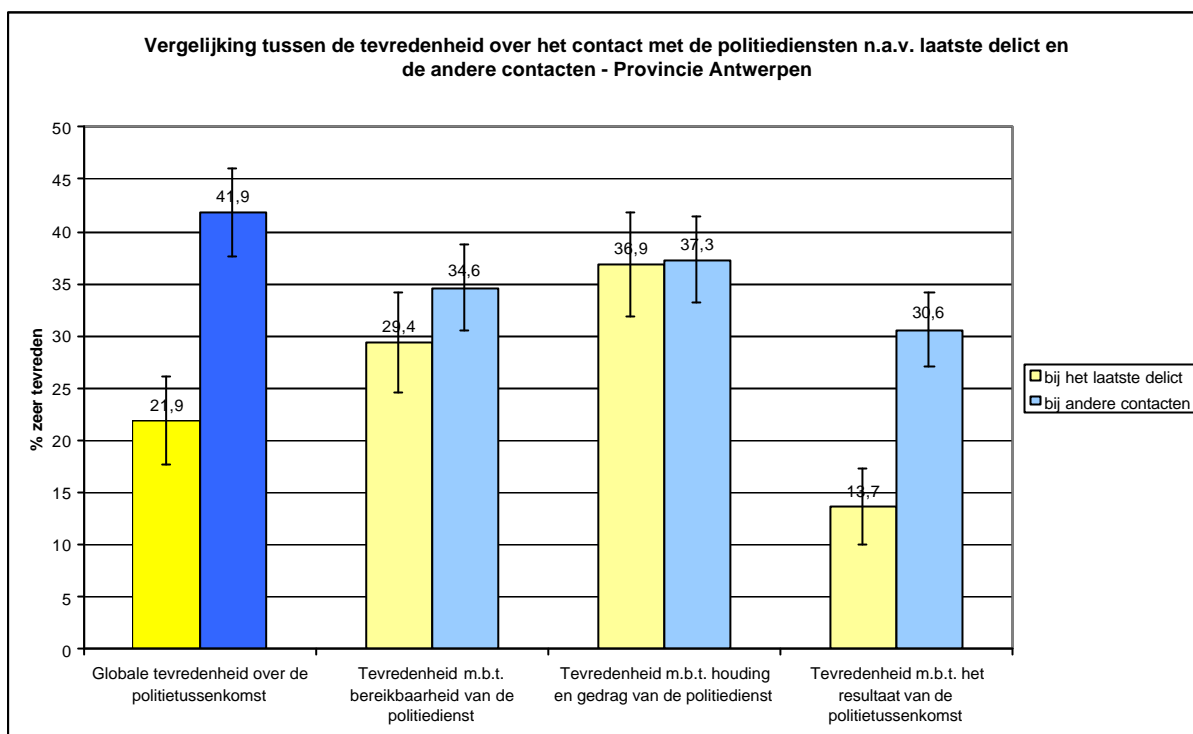

Fig. : Vergelijking tussen de tevredenheid over het contact met de politiediensten n.a.v. laatste delict en de andere contacten in de provincie Antwerpen (in 2009). Enkel de antwoorden “zeer tevreden” worden in de grafiek afgebeeld. (Tabellen VG lst B.1., VG and C.1., VG lst B.3., VG and C.2., VG lst B.6., VG and C.3., VG lst B.7., VG and C.4.).

Bovenstaande grafiek geeft de antwoorden “ZEER tevreden” weer. Wanneer men deze antwoorden van de respondenten die slachtoffer waren geworden van een delict, vergelijkt met die van de personen die om een andere reden contact hadden met de politie (administratieve handeling, vragen van de weg, bekeuring, ...), stelt men een significant verschil vast tussen beide.

Globaal gezien zegt 42% van de burgers in de provincie Antwerpen zeer tevreden te zijn over het contact met de politie om andere redenen, terwijl het percentage naar 22% terugvalt, wanneer het gaat om een contact in het kader van slachtofferschap. Deze percentages zijn respectievelijk 39% en 19% op federaal niveau.

Dit verschil is het grootst met betrekking tot het resultaat van de politietussenkomst. Slachtoffers zijn hier significant minder zeer tevreden (14%) dan niet-slachtoffers (31%). Ook de tevredenheid met betrekking tot de beschikbaarheid en de bereikbaarheid van de politiedienst is verschillend; van de slachtoffers is 29% zeer tevreden hierover, tegenover 35% van de niet-slachtoffers. Enkel over de houding en het gedrag van de politiedienst zijn slachtoffers en niet-slachtoffers even zeer tevreden (37%).

Hoofdstuk 7 : Politiefunctie

7.1. Globale waardering van het functioneren van de politie in België

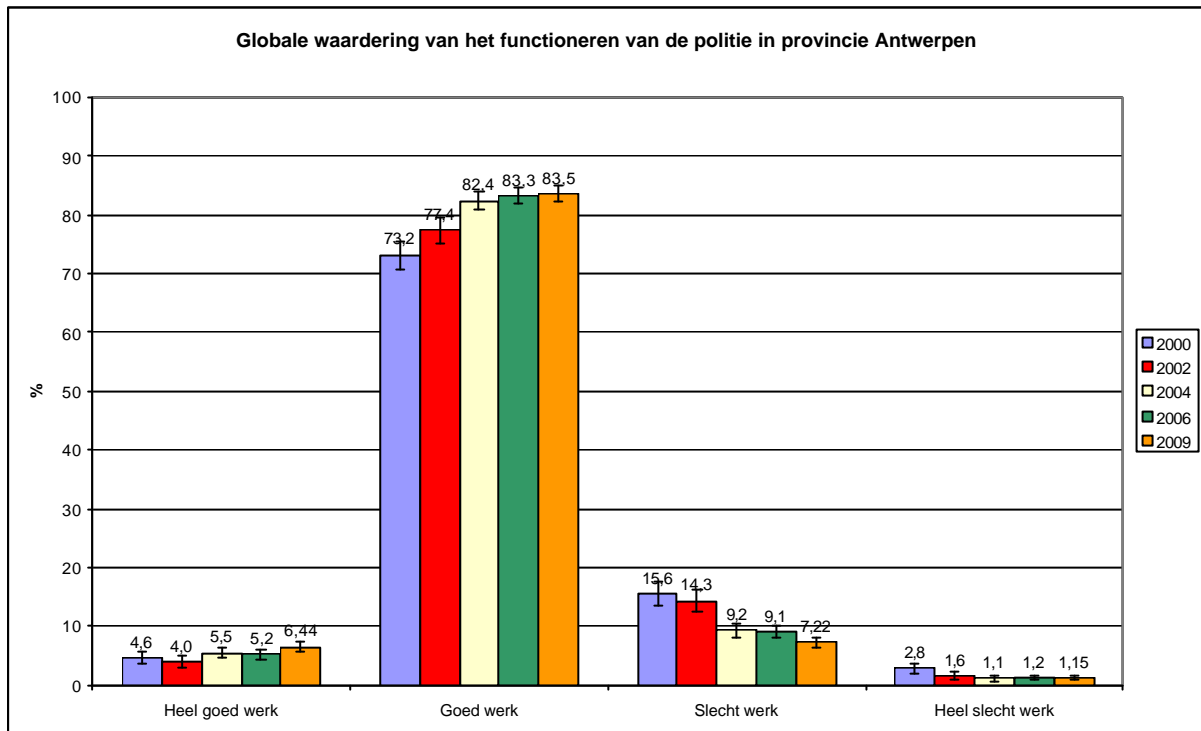

Fig. : Globale waardering van het functioneren van de politie in België in 2000, 2002, 2004, 2006 en 2009 (Tabel: VG pol A.1.). Dit deel werd pas in de vragenlijst van 2000 toegevoegd waardoor vergelijking niet mogelijk is met de jaren voor 2000.

Op federaal niveau meent het merendeel van de burgers – namelijk 89% – dat de politie goed (tot zeer goed) werk levert in België. De burgers die vinden dat de politiediensten slecht (tot zeer slecht) werk leveren in België vertegenwoordigen 9%. De overige 2% heeft hierover geen mening.

In de provincie Antwerpen meent 90% van de burgers dat de politie (zeer) goed werk levert in België. Dit resultaat situeert zich rond het federale percentage. 8,4% van de inwoners van de provincie Antwerpen is daarentegen van mening dat de politiediensten (zeer) slecht werken. Dit percentage ligt eveneens dicht bij het federale.

Het aantal respondenten dat vindt dat de politie in België goed (of zeer goed) werkt, is vrij stabiel gebleven ten opzichte van 2006. Op langere termijn, sedert 2000, is er een stijgende tendens van de waardering over het politiewerk bij de ondervraagde burgers in de provincie Antwerpen: van 78% in 2000 naar 90%. Het percentage inwoners dat van mening is dat de Belgische politie slecht (of zeer slecht) werk levert, is dan ook gedaald van 18% in 2000 naar 8,4% in 2009.

7.2. Wanneer de politiediensten goed werk leveren, is dat omdat :

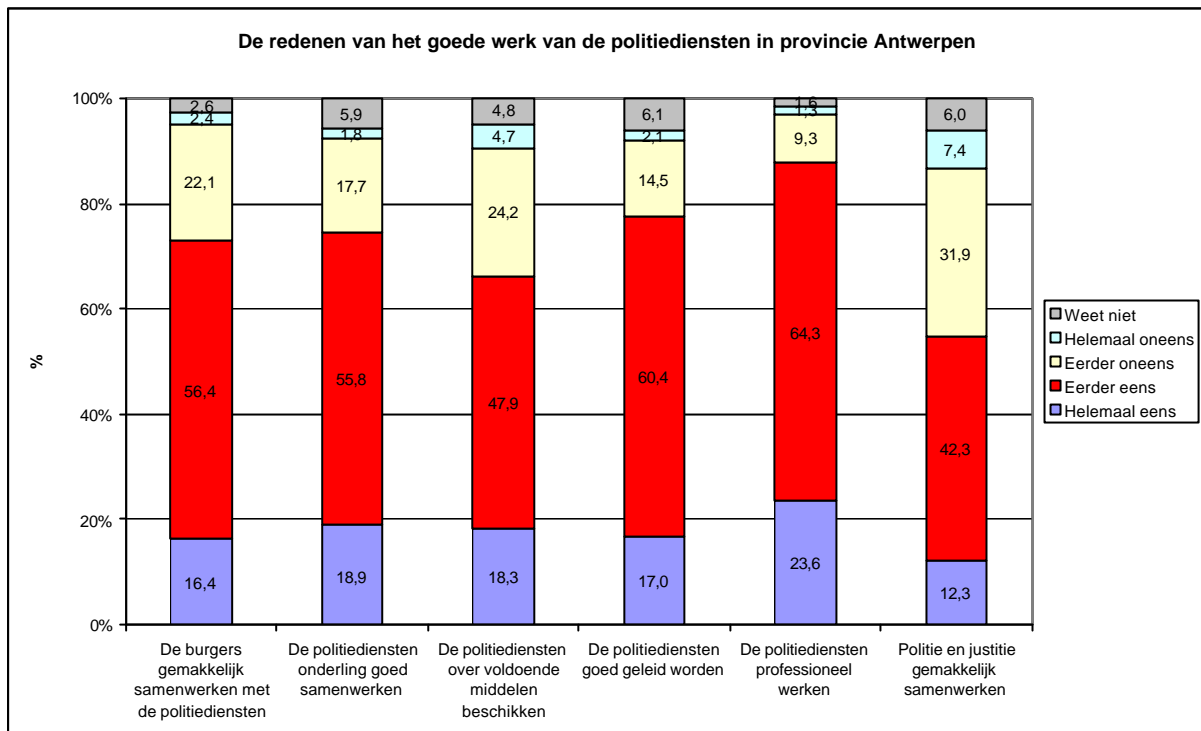

Fig. : De redenen van het goede werk van de politiediensten in 2009 (Tabellen: VG pol A.2.1. t/m VG pol A.2.6.).

Voor de meerderheid van de inwoners van de provincie Antwerpen is het feit dat de politiediensten goed werk leveren, te wijten aan hun professionalisme (88% is helemaal akkoord of akkoord). De burgers zijn eveneens de menig toegedaan dat de goede leiding van de diensten (77%), de goede samenwerking tussen de politiediensten onderling (75%) en met de burgers (73%) bijdragen aan de goede werking.

De inwoners van de provincie Antwerpen die vinden dat de politie goed werk verricht, blijven meer verdeeld over de andere aangeboden redenen voor het goede politiewerk. Zo is 66% van de bevolking het er (helemaal) over eens dat de politie over voldoende middelen beschikt. Tenslotte blijkt dat slechts een kleine meerderheid (55%) van de bevolking de goede werking van de politie toeschrijft aan de samenwerking politie/justitie. Dit laatstgenoemde percentage ligt lager dan het federaal (60%). Omgekeerd scoort het over voldoende middelen beschikken in de provincie Antwerpen hoger dan op het federale niveau (66% versus 61%).

7.3. Wanneer de politiediensten slecht werk leveren, is dat omdat :

Aan de bevroegde personen die antwoordden dat ze van mening waren dat de politiediensten slecht tot zeer slecht werkten, werd gevraagd wat hiervoor de redenen waren.

De voornaamste redenen die de burgers die deelnamen aan de federale enquête opgaven, waren: het feit dat politie en justitie niet goed samenwerken (74%) en het onvoldoende professioneel werken van de politiediensten (73%).

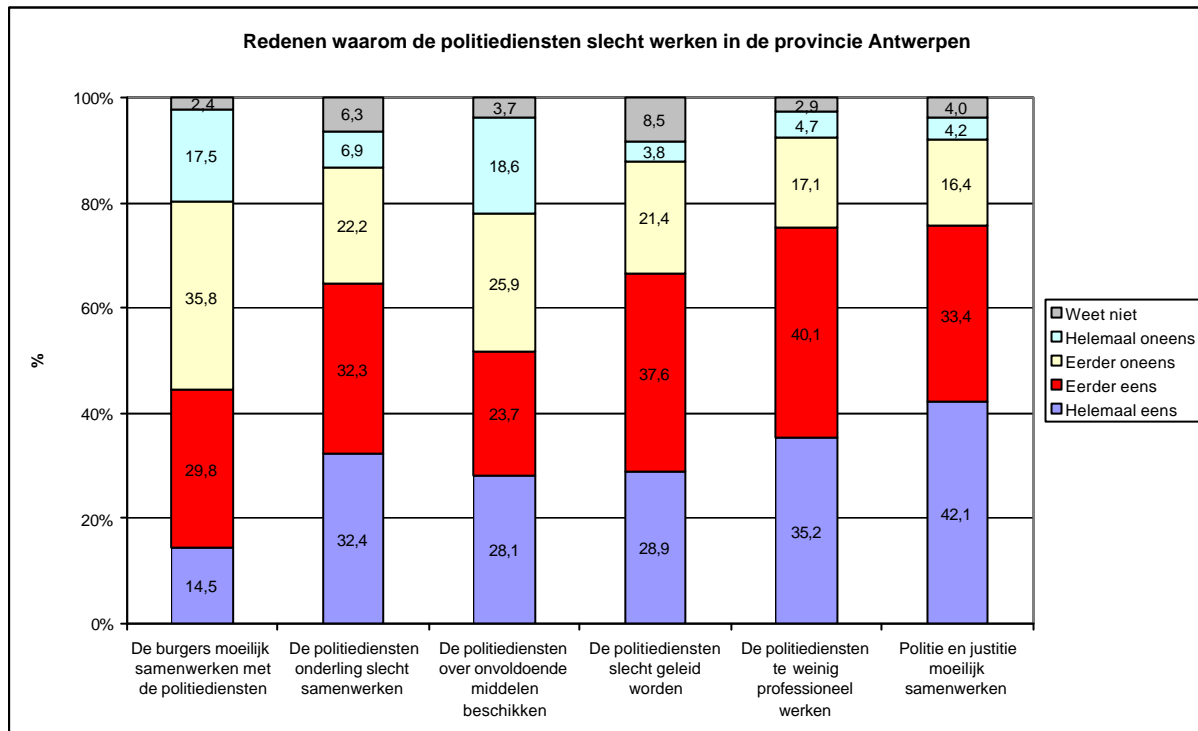

Fig.: De redenen van het slechte werk van de politiediensten in 2009 (Tabellen: VG pol A.3.1. t/m VG pol A.3.6.).

De twee voornaamste redenen, genoemd op het federale niveau, worden eveneens door de inwoners van de provincie Antwerpen als de belangrijkste redenen voor de slechte kwaliteit van het politiewerk genoemd. Zo is 76% van oordeel dat politie en justitie onvoldoende samenwerken. 75% van de respondenten in de provincie Antwerpen meent dat de politiediensten te weinig professioneel werken. Tenslotte wijt ongeveer een derde van de inwoners van deze provincie, die van mening zijn dat de politie slecht werk levert, dit aan de slechte leiding van de politie (66%) en de onvoldoende samenwerking tussen de politiediensten onderling (65%). Over de overige aspecten was men iets minder eensgezind; zij werden in ongeveer de helft van de gevallen of minder genoemd.

De slechte samenwerking tussen de burgers en de politie, tussen de politiediensten onderling en het beschikken over onvoldoende middelen worden in de provincie Antwerpen iets minder genoemd dan op federaal niveau, de onprofessionele werking en slechte samenwerking politie-justitie iets meer. De verschillen bedragen telkens enkele procentpunten. Wat betreft de slechte leiding bevinden beide niveaus zich op dezelfde lijn.

7.4. De kwaliteiten van de politie erkend tijdens de uitoefening van hun beroep

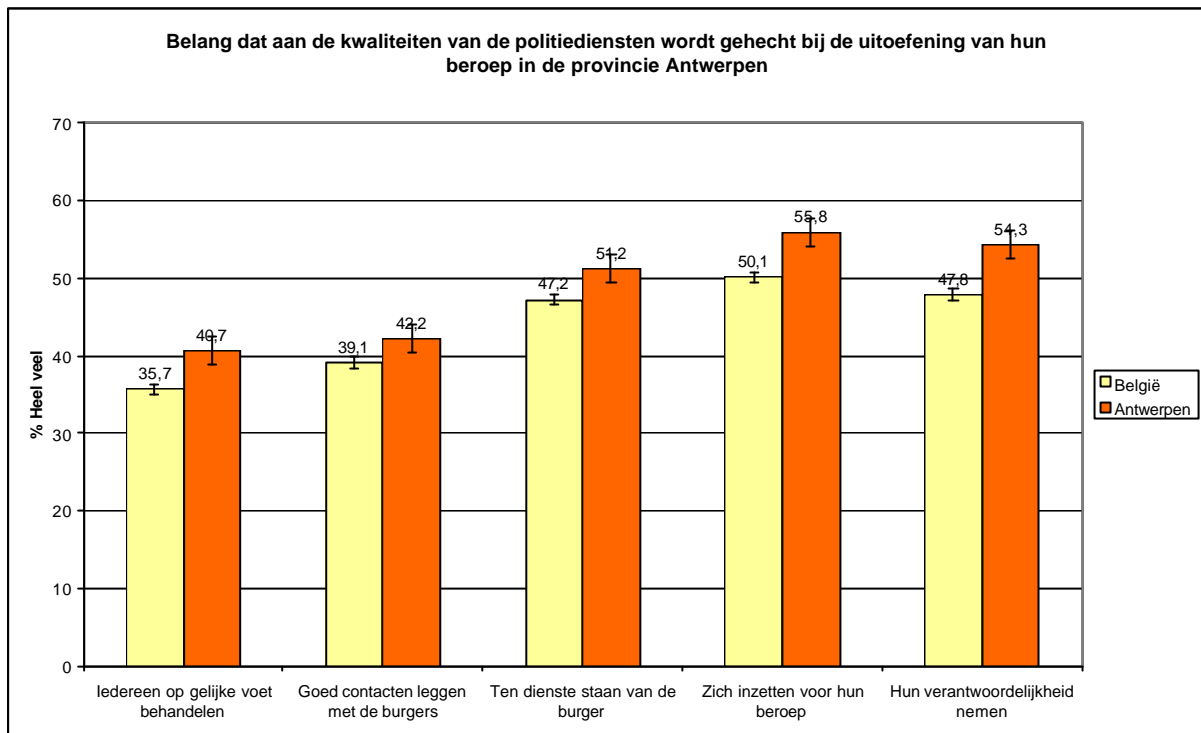

Fig. : De kwaliteiten van de politie, erkend tijdens de uitoefening van hun beroep in de provincie Antwerpen in 2009 (helemaal eens). De behandeling van de burgers. (Tabellen: VG pol C.1., VG pol C.2., VG pol C.3., VG pol C.4., VG pol C.5.).

De grafiek geeft de percentages weer voor de respondenten die meenden dat de politiemensen bij de uitoefening van hun beroep **HEEL** veel belang hechten aan de betreffende kwaliteit.

De inzet voor hun beroep, het verantwoordelijkheidsgevoel en de dienst naar de burger toe worden door ruim de helft van de ondervraagde burgers in de provincie Antwerpen geheel erkend.

Iets minder dan de helft van de burgers in deze provincie is het er helemaal mee eens dat de politiediensten veel belang hechten aan het leggen van goede contacten met de burgers en het op gelijke voet behandelen van de burgers, ongeacht de nationaliteit, religie, sociaal statuut of geslacht en dat dit tot uitdrukking gebracht wordt door de politie tijdens de uitoefening van haar werk. Wat het gelijk behandelen van de burgers betreft, betekent dit dat, omgekeerd, bijna één op vijf vindt dat dit niet echt (13,3%) of helemaal niet (5,3%) tot uiting komt bij de politiemensen in de uitoefening van hun beroep.

In vergelijking met het federale niveau worden de genoemde kwaliteiten door de burgers in de provincie Antwerpen meer positief omschreven. Voor alle categorieën wordt in meerdere mate geheel erkend dat de politieambtenaren er veel belang aan hechten en dit voor iedere categorie op significante wijze.

7.5. Waardering van de verschillende politietaken

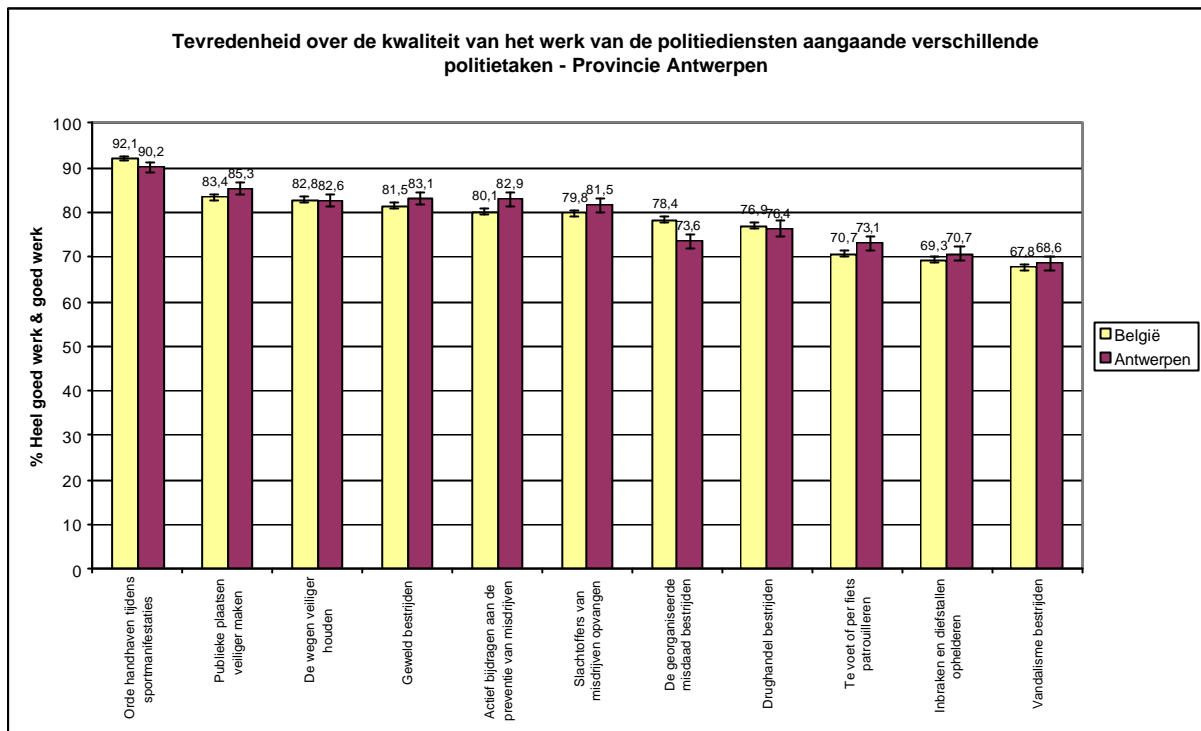

Fig. : de belangrijkheid van de verschillende politietaken volgens de burgers in 2009 in de provincie Antwerpen (Tabellen: VG pol D.1., VG pol D.2., VG pol D.3., VG pol D.4., VG pol D.5., VG pol D.6., VG pol D.7., VG pol D.8., VG pol D.9., VG pol D.10., VG pol D.11.).

Wanneer de inwoners in de provincie Antwerpen gevraagd wordt of de politiediensten hun verschillende politietaken al dan niet correct vervullen, verkrijgt men het volgende resultaat.

Ongeveer **90%** van de burgers is van mening dat de politiediensten (zeer) goed werk verrichten op het vlak van ordehandhaving tijdens sportmanifestaties. Dit is tevens de politietaken die het meest gewaardeerd wordt op federaal niveau, waar de score nog iets hoger ligt.

Zo'n **80% à 85%** vindt dat de politie (heel) goed werk levert op het gebied van het veiliger maken van de publieke plaatsen, de wegen veiliger houden, geweld bestrijden, actief bijdragen aan de preventie van misdrijven en het opvangen van slachtoffers.

70% à 80% van de respondenten is van mening dat de politie (heel) goed werk levert inzake het bestrijden van de georganiseerde misdaad en van de drughandel, het patrouilleren te voet of per fiets en het ophelderen van diefstallen en inbraken.

Het minst (bijna **69%**) vinden de mensen dat de politie (heel) goed werk levert betreffende het bestrijden van vandalisme.

Vergeleken met het federale niveau worden de verschillende politietaken in de provincie Antwerpen doorgaans evenzeer of soms zelfs iets meer gewaardeerd. Enkel de percentages voor het handhaven van de orde bij sportmanifestaties – hoewel de hoogste score – en voor het bestrijden van de georganiseerde misdaad liggen in de provincie Antwerpen iets lager dan op niveau van gans België.

7.6. De wijkagent / buurtinspecteur

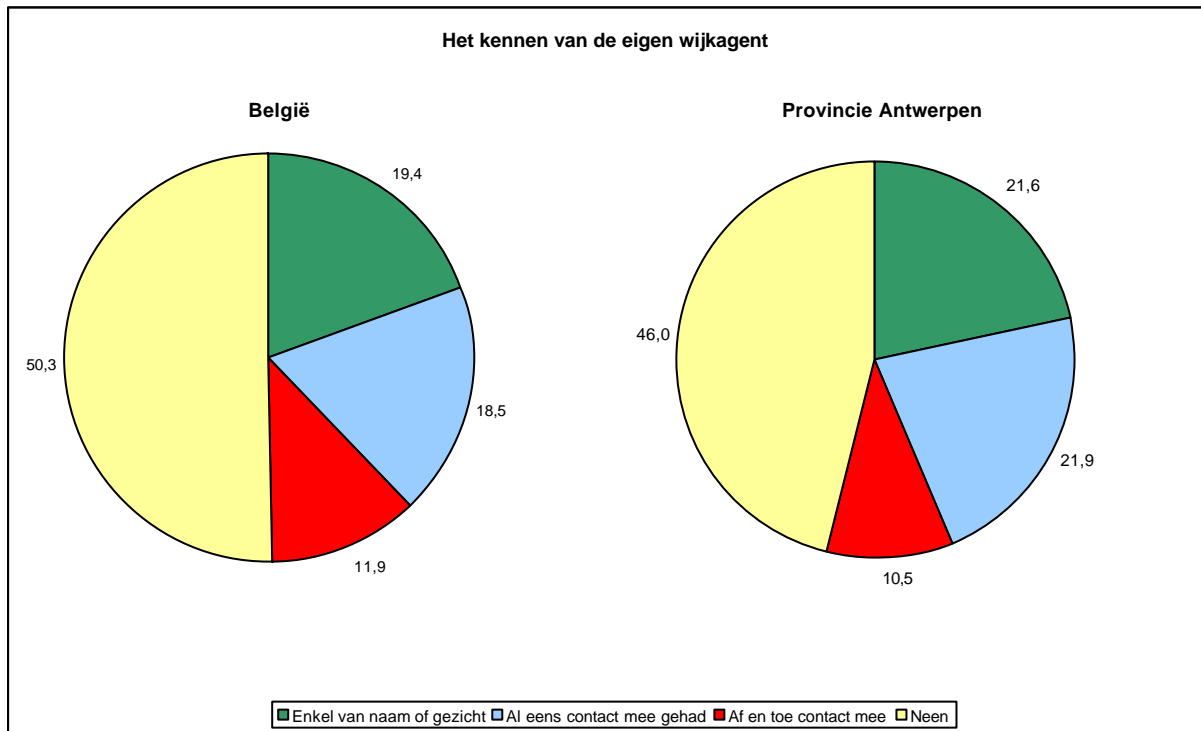
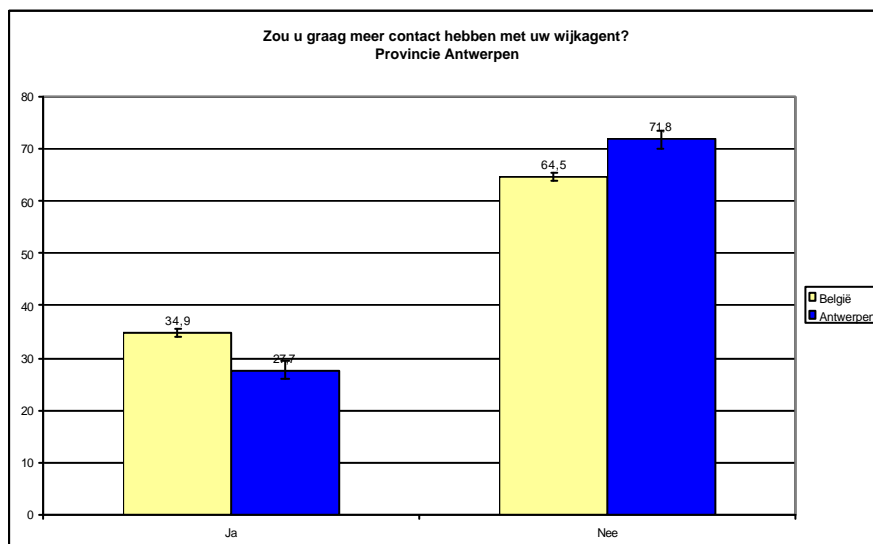

Fig. : Het kennen van de eigen wijkagent in 2009, in België en in de provincie Antwerpen (Tabel: VG pol E.1).

De helft van de Belgische populatie verklaart de wijkagent / buurtinspecteur niet te kennen. In de provincie Antwerpen is dit iets minder: 46% van de inwoners kent hem of haar helemaal niet. Niettemin zou 28% van de Antwerpse burgers graag meer contact hebben met de wijkagent. Deze vraag stijgt tot 35% op niveau van het land.

Onder de respondenten in de provincie Antwerpen die hun wijkagent wel kennen, kent bijna 22% hem/haar van zien of naam, eveneens 22% heeft reeds contact gehad met de wijkagent en slechts 10,5% heeft af en toe contact met zijn/haar wijkagent.

Fig.: De wens de wijkagent beter te kennen (Tabel:VG pol. E.2.)